

SAYI: 19 7-21 TEMMUZ 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVRİMLERİ YÜKSELTELİM

• Bugünden
İşçi Sınıfının
Kurtuluşu

• Devrimi
Gösterip
Reformlara
Razi Etmek

• Kerkük'te
Varolma
Mücadelesi

• Soğutma
Turları

• Remzi Aydın
Ölüm Orucu
Eyleminin
378. Gününde

• Dövüşenler
Anlatıyor!

• Aysun Yoldaş:
Yüzümüz Hep
İleriye Dönük

Merhaba,

Bu sayımızı da ağırlıklı olarak Türkiye’de yapılan NATO Zirvesi gündemiyle çıkarıyoruz. Zirve süresince yaşanan sıcak gelişmeler, internet üzerinden başka basın yayın kuruluşlarına gönderildi. Ancak, şimdi ortalığın tozu dumanı biraz olsun çekilmişken, daha geniş değerlendirmeler yapmak gerekir. Bu nedenle bu sayımızı her zamankinden farklı bir biçimde çıkarmaya karar verdik. İç sayfalarımızda sadece NATO Zirvesi’ne ve bu süreçteki eylemliliklere yer veren 8 sayfalık bir ÇEK-AL bölümüne rastlayacaksınız. Bu bölüm eğer istenirse dergiden koparılıp alınabilir.

Bu sayımızın başyazısında küçük burjuvaziye özgü bilimsel olmayan sosyalizm anlayışı eleştiriliyor. Ve bu anlayışın nereye evrileceği anlatılıyor. Belirsiz bir geleceğe ertelenmiş bir sosyalizm anlayışının soyut olduğu, Küçük burjuva çevrelerin devrim sorununa salt propaganda açısından yaklaştığı, devrimi pratik bir sorun olarak görmediği vurgulanıyor. Küçük burjuva sosyalistleri için somut olanın devrim değil ekonomik haklar olduğunun altı çiziliyor. Devrime pratik politika açısından yaklaşmanın önemi üzerinde duruluyor.

Gündemimizde ise başta da belirttiğimiz gibi, NATO Zirvesi’nin sonuçları var. NATO Zirvesi’nin en önemli sonucu, NATO’nun bundan böyle kendisini tamamen dünya üzerindeki devrimleri ezmeye dönük konumlandıracağı, ayaklanma ve iç savaşlara doğrudan müdahale edeceğidir.

Ve bu saldırıların ana üslerinden biri de Türkiye olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistem, politik çevirme hareketiyle devrimleri boğmak isteyecektir. Politik çevirme hem zor yöntemlerini, hem de “diplomatik yöntemler”i kullanarak halkları teslim alma politikasıdır. İnsanlara sıtmayı gösterip vereme razı etmektir.

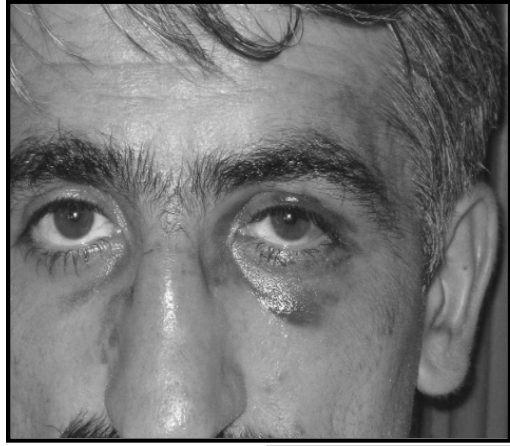
Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin ateşkes ilan etmesi de gündemde önemli bir yer tutuyor. Ayrıca Kerkük eksenli yapılan federasyon tartışmaları da dergimiz sayfalarında değerlendiriliyor.

Aysun Bozdoğan’ın ölümsüzleşmesinin 3. yıldönümünde Ölüm Orucu hala sürüyor. Onun büyük bir onurla taşıyıp en yükseklerde dalgalandırdığı bayrak, şimdi Remzi Aydın’ın elinde yükseliyor. Remzi Aydın, bugün Ölüm Orucu eyleminin 378. gününde.

Günler büyük haberlerle yüklü. Devrimin fırtınalarının tüm dünyayı sardığı bir evrede hepimizin birer Deniz, Aysun olması gerekiyor...

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

NATO DAĞITILACAK BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Bugünden İşçi Sınıfının Kurtuluşu

Devrime ilişkin en temel konularda, sosyal reformistlerle oportünistler aynı bakış açısına sahip. Yani proletaryanın kurtuluşu söz konusu olunca, onu çarpıtmada aralarında hiçbir ayırım çizgisi kalmıyor. Artık neredeyse en temel sorunlarda tam bir görüş birliği içindeler.

Sosyalizmden söz ettikleri her yerde ise, onu bilimsel temelleriyle, yani bilimsel sosyalizm olarak değil, kendi uyduruk küçük-burjuva anlayışlarıyla ele aldılar. Bilimsel sosyalizm onların ağızında özel bir bilime dönüştü. Yalnızca kendilerinin anlayacağı bir bilim. Marksizm-Leninizm ağızlarından hiç düşmez, fakat özel "Marksizm-Leninizm" olarak. Bu anlayışla ürettikleri teori, sosyalizmin bilimsel ilkeleleriyle hiçbir ilgisi olmayan, kendi küçük burjuva dar kafalılıklarının ürünüdür sadece.

Kendilerini sosyalist olarak gördükleri için, sosyalizm hedefini göstermekten geri durmadılar. Ne de olsa sosyalizm çağımızın gerçeğidir. Gerçekliğin etkisi yadsınmaz, ama sulandırılabilir, ütöpik hale getirilebilir. En önemlisi; belirsiz bir geleceğe ertelenebilir. Küçük burjuva hareketin dilinde sosyalizm, yalnızca bir propaganda sorunudur. Böylece bir taşla iki kuş vurulmuş olur: Hem sosyalist bir hava içinde olmak, hem de sosyalizmi belirsiz bir geleceğe ertelemek. Sosyalizmi, sosyalist dönüşüm olarak hiç anlamadılar. Dönüşüm olarak tanıdıkları tek şey reformlardır. Reformlar söz konusu olunca: "Hemen şimdi" sosyalist dönüşüm söz konusu olunca: "Hiçbir zaman". Oysa ki hiçbir zaman'ı, hemen şimdi'ye çevirecek olan devrimci dönüşümdür, sosyalist dönüşümdür. Hiçbir zaman'ı, hemen şimdi'ye çevirmenin reformcu değil, devrimci anlamı var. Fakat oportünizmin ve reformizmin dilinde devrimci olan her şey reformcu luğa; kızıl sarıya dönüşür.

Sosyalizm öylesi bir geleceğe itiliyor ki, böylece o, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Çünkü oportünizm ve reformizmin dilinde o bir gelecek sorunudur; tarihin çözeceği bir iştir; biz eski düzenin yamalarıyla uğraşalım; ona yeni güç katalım; işçi sınıfının kurtuluş hedeflerini günlük ıvır-zıvıra feda edelim. İsterse, sosyalist devrimi dolaysız savunan oportünistler olsun, durum değişmiyor- hatta devrimci ve sosyalist dönüşümü erteleyen daha çok bu anlayış sahipleridir. Çünkü çalışmalarının tüm ruhu reformculuğa dayanıyor. Aslında biraz tarih sel bakıldığında, görülecektir ki, küçük-burjuva anlayış, çok önceleri de aynıdır. Bu çakışmayı anlamak için, Marks'tan uzun bir alıntı yapmak gerekecek:

"Program yadsınmış olmayacak, yalnızca ertelenecek- belirsiz bir dönem için. İnsan bir programı kendisi için, kendi yaşam süresi için değil, ama ölümden sonrası için kabul eder, çocuklarına ve torunlarına kalıt olarak bırakmak için. Bu arada insan 'bütün gücünü ve enerjisini' ufak-tefek işlere ve toplumun kapitalist düzenin yırtığı- nı-söküğünü dikip onarmaya ayırmalıdır; böylece burjuvaziyi ırküt meksizin, en azından, bir şeyler yapıyor görüntüsü yaratar..."

Böylece bizim küçük burjuvalarımız reformdan reforma koşacak, kerte kerte yol alacak ve koşullar da uygunsa sosyalizme geçiş

yapmış olacak. Böylece radikal reformcu olarak her yerde görünecek; kapitalist egemenlik ve kapitalist toplum böylece içten fethedilecek ve böylece bizim küçük-burjuvalarımız en önde, ardından toplum sanal amaca doğru ilerleyecek.

Çok rahatlıkla şöyle diyecekler: "*Bizler, yalnızca günlük mücadeleye etmiyoruz, aynı zamanda sosyalizm ve devrim propagandası da yapıyoruz.*" Evet ama yalnızca bir propaganda olarak. Yoksa günlük mücadelede öne çıkartılan, bugünden ele alınan devrimci bir görev olarak değil. Günlük propaganda ve ajitasyon çalışmalarına egemen olan ekonomizmdir, sendikalizmdir, ufak-tefek şeyler uğruna mücadeledir. Onlara gör devrim, tüm bu günlük ıvır-zıvırın ardından gelecektir. Koşulları ne denli uygun olursa olsun, onlar, devrime pratik politika açısından yaklaşmayacaklar. Ondandır, bu düzende yapacak daha çok işleri var. Oysa giderilmesi gereken haksızlıklar, düzeltilmesi gereken bozukluklar ve daha başka şeyler değişmek için militanlarımızı bekliyor. Devrim koşullarının her bakımdan olgunlaştığı dönemlerde, devrim bir propaganda sorunu değil, pratik politikanın konusudur. Yani devrime çok yönlü hazırlanma, dönemin devrimci görevidir. Bu hazırlıkların başında pratik hazırlık gelir. Devrimin öncüsü olarak işçi sınıfı, devrimi geliştirmeyi başa almalıdır ve tüm diğer çalışmalar, bu ana hedefe bağlanmalıdır.

Küçük-burjuva sosyalizmi devrimi, ikincil hedeflerin arkasına itiyor. Lafa gelince, onlar da diğer çalışmaları devrime bağlıyorlar; fakat pratikte hep başka türlü oluyor; önde tutulan, sistemin aksaklıklarını düzeltmek. Böylelikle devrim, diğer sorunların arkasına itiliyor. Devrimi sözde kabul edip, pratikte arkaya itmek de bir çeşit oportünizmdir.

Oysa aslolan yeni bir toplum kurmaktır. Yeni bir toplum, komünist bir toplum kurmak, bütün ülkelerin işçi sınıflarının ortak hedefidir. Eğer ortak olan bu hedef temel alınmazsa, tüm günlük çalışma buna göre düzenlenmezse, sınıf savaşımı kapitalist düzen sınırlarını aşamaz. Hareket, sisteme hapsedilmiş olur.

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci programında temel hedef, sınıfsız komünist toplumdur. Dünya proletaryası için aynı ve ortak olan ana amaç, Türkiye ve Kürdistan proletaryası için de aynıdır. Devrimci programda öncelikle, uluslararası proletarya için aynı ve ortak olan belirtildikten sonra, bizi buraya götürecektir devrimin izleyeceği özgül yol belirtilmiştir. Böylece, hem uluslararası proletaryayla ortak amaçta sağlam bağlar kurulmuş; hem de, bizi oraya götürecektir devrim yolu doğru bir temelde ortaya konmuştur.

Bu, Leninist Parti açısından hiçbir zaman kağıt üzerinde yazılmış bir hedef olmamıştır. Tüm günlük çalışması, tüm mücadelesi bu anlayış temelinde yürütülmüştür. Yarına bugünden hazırlanmak anlayışıyla hareket edilmiştir. Bu nedenle ortalama sol hareketten farklı bir yer edinmiştir.

Komünist topluma ulaşmak için devrimi başa almış, yani devrim ve komünizm mücadelesi veren bir parti, hedefine devrimci bir yol izleyerek varabilir. Reformları esas alan ve öne çıkartan bir örgüt, parlamentarist-barışçıl bir yol izler. Yasal sosyal-reformist partilerin durumuna bakıldığında bu somut olarak görülür. Reformları gerçekleştire gerçekleştire yol almayı esas çizgi haline getirdikleri için, ani devrimci sıçramalardan, çatışmalardan, devrimci başkaldırlardan hoşnut olmazlar. İç çatışmayı, devrimci ayaklanmayı, devrimci yöntemleri engellemek için her şeyi yaparlar. Proletaryanın devrimci yöntemlere başvurmasını önlemek için olabildikleri en aktif durumda olurlar.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, tarihin harekete geçirici, dönüştürücü gücü sınıf savaşımıdır ve sınıf savaşımı kendi doğasına uygun yürüyor. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı, toplumsal devrimi kaçınılmaz olarak gündeme getirmiştir. Yani devrim, sınıf savaşımı sonucu başa alınmıştır. Artık burada her şey, bu devrimi başarmayı göze almış devrimci sınıf proletaryanın, pratik hazırlıklarına ve devrimci girişkenliğine bağlıdır.

Devrimi Gösterip Reformlara Razi Etmek

Küçük-burjuva sosyalizminin sloganlara yaklaşımı, teoriye ve politikaya bakışından farklı değil. Aynı sıklık burada da görülür. Derinlemesine bir araştırma ve irdelemeden yoksun yüzeysel, çöğü kez uyduruk olan şeyler. Bu, yeni bir şey de değil, öteden beri böyle.

İçeriksiz, devrimci anlamı olmayan, dolayısıyla proletaryaya hiçbir bilinç taşımayan sloganlar, her gün yeniden ve yeniden üretiliyor. Kulağa hoş gelen ve ortalama kitle duygusuna hitap eden sloganlar hep tercih edildi. Bilimsel ve devrimci değeri olmadığı için kitleler üzerinde suya yazılmış yazı gibi hiç bir iz bırakmıyor.

Hiçbir politik değeri olmayan sloganların üretilmesi ve atılması, proletaryanın ulaştığı entelektüel düzeyin küçümsenmesidir. Proletarya her zaman daha ciddi şeylere layıktır; ciddi bir araştırma ürünü olan teori, taktikler ve sloganlara önem verir; bunları hemen kavrar ve benimser. Bunun dışındakiler proletarya içinde bir hareket yaratmaz.

Proletaryanın elinin tersiyle ittiği bu içi boş, ama kulağa hoş gelen sloganlar, onları ileri sürenlerin bir dogması olarak kalır. Onları yaşama geçirmede militanlık, bu gerçeği değiştirmez. Küçük-burjuva sosyalizmi, her ne yaparsa yapsın, kendi dogmalarını geniş halk kitlelerine kabul ettiremez.

Onlardan farklı olarak, proletaryanın devrimci sınıf partisi, öteden beri, sloganları materyalist araştırma yöntemiyle ele almıştır. “Proletarya daima ciddi şeylere layıktır” anlayışından hareket eder. Buna uygun olarak belirlediği sloganların bilimsel ve devrimci değeri vardır ve proletaryaya bilinç taşır.

Küçük-burjuva sosyalizmin nasıl sıklık ve çapsızlık içinde olduğunu birkaç örnekle göstereyim.

Geçmişe ait olmakla birlikte, reformizm yolundaki bazı çevrelerce yeniden ileri sürüldüğü için “**Tek Yol Devrim**” sloganını alalım. Bu slogan ilk defa ortaya atıldığı zaman başlıca şu nedenlerle karşı çıktık: Nasıl bir devrim? Nasıl bir devrim sorusuna yanıt verilmeden, Tek Yol Devrim demek, muğlak bir şey söylemektir, belirsizliktir. O sırada üç devrim kuramı vardı: Milli Demokratik Devrim, Sosyalist Devrim ve sosyalizme kesintisiz varacak olan Demokratik Halk Devrimi. “Tek Yol Devrim” sloganı nasıl bir devrim sorununa cevap veremiyordu. Öncelikle nasıl bir devrim önerildiğine açıklık getirmek gerekiyordu. Buna yanıt veremediği için politik bir değeri olmamıştır.

Bir yöntem olarak ele alındığında, devrimci yol ve devrimci olmayan yol tartışmalarına yanıt değildir. Sosyalizme barışçıl yolla mı geçilecek, yoksa devrim yoluyla mı geçilecek sorusuna yanıt: devrim yoluyla. Bu şekilde konursa, hem sosyalizme devrim yoluyla geçileceğini belirtmiş oluruz; hem de devrimin yan ürünleri olarak reformları yok saymamış oluruz. Küçük-burjuva sosyalizmi tarafından bunun yerine, kulağa hoş gelen şeyler tercih edilmiştir.

Pratikte ise, küçük-burjuva reformculuk çizgisi aşılamamıştır. Slogan devrimi başa almıyordu, yalnızca bu yönde bir ajitasyonu içeriyordu. Pratikte başa alınan, baskın gelen reformlar mücadelesi oldu. Yani devrimi gösterip, kitleleri reformlara razı etmeye çalışıyorlardı. Bunun gibi geniş bir çevrede etkin olmasa da- yalnızca sloganı ileri süren dar çevreye sınırlıdır- sırf bir anlayışı açığa çıkarmak için başka bir örneğe bakalım: “**Kırıntı Değil, Dünyayı İstiyoruz**”. Slogan en başta, zafer yolundaki bir devrimin yan ürünü olarak ortaya çık-

cak tüm reformları reddediyor. -Pratikte de öyle mi yapılıyor, birazdan göreceğiz.- “Kırıntı” ile kastedilen budur. “Dünyayı İstiyoruz” derken sanki tüm ekonomik ve politik gücün ele geçirilmesi hedefleniyor yanılısaması yaratılıyor - fakat yalnızca bir yanılısama-. Ortaya konan şey şatafatlı ama boş bir sözdür sadece. Aydınlanma Çağı Fransız aydınlarının mahkeme önünde yaptığı kuru-boş savunmalara benziyor. “Dünyayı İstiyoruz” türünde şatafatlı bir söz yerine, uluslararası proletaryanın egemenliği ele geçirilmesi dile getirilseydi, daha doğru yapılmış olurdu. Özne gizlenmiş; gizli özne olarak da, kendileri dar bir grup olarak konmuş. Devrimin devrimci öznesi olan proletaryayı gizlemek, tüm küçük-burjuva hareketlerin ortak özelliğidir. Her konuda olduğu gibi, sloganlarda da muğlaklık, oportünizmin en belirgin özelliğidir.

Bunu söyleyen grup gerçekten reformları yadsıyor mu, yoksa küçük-burjuva reformizminin batağına mı batmış durumda. “Dünyayı” isteyen -öyle olmadığı halde, biz bir an öyle sayalım- ekonomik ve politik iktidarı istiyordu ve bu durumda, devrimi başa alması gerekirdi. Ama öyle değil. Gerçekte ise, proletaryanın egemenliği ele geçirmesini belirsiz bir geleceğin sorunu olarak görüyorlar. Pratikte ise reformları temel amaç olarak ele alıyorlar. Pratik tüm mücadeleleri, kapitalizmin yırtıcı-söküğünü dikmekten ibaret. Ekonomizmin önünde yerlere kadar eğiliyorlar. Proletarya gündemine devrimin temel istemlerini alacak ve bu yönde “aşırıhklara” kayacak diye ödleri kopuyor. Sonuç olarak devrimi gösterip reformlara razı etmek anlayışı burada da geçerli.

Şimdi bir başka örneği, sosyalizm adına yapılan saçmalığı ele alalım: “**Ezilenlerin Sosyalist**” temsilcisi olmak. Önce, kapitalist toplumda “ezilen” kapsamına kimlerin girdiğini görelim. Öncelikle proletarya girer bu kapsama. Proletarya dışında yoksul köylülük, küçük ve orta köylülük ve kent küçük-burjuvazisi; ezilen bir cins olarak kadınlar ve ezilen ulus. Görüldüğü gibi “ezilenler” epey geniş ve farklı toplumsal kategorileri içeriyor. O halde kendilerini “ezilenlerin sosyalist” temsilcisi olarak görenler, tüm bu farklı toplumsal güçleri temsil ettiklerini söylemiş oluyorlar. Buna bir şey diyeceğimiz olmaz. Ancak bunu,

sosyalizm adına söyleyemezler. Bu olsa olsa, küçük-burjuva sosyalizmi olabilir. Çünkü küçük-burjuvazinin savunulmasını aşamıyor. Şöyle söylenecek “iyi ama siz de ‘ezilenler’ kapsamına proletaryanın da girdiğini söylemiyor musunuz. Bizim sosyalizm kavramımız proletaryadan geliyor.” Hayır! Buradaki “sosyalizm” proletaryadan gelmiyor, yani **proleter sosyalist** değildir. Proletaryayı diğerleriyle birlikte “ezilenler” kapsamına sokmak, proletaryanın diğerleriyle temel farkını el çabukluğuyla ortadan kaldırmaktır. Proletaryayı küçük-burjuvazinin konumuna indirgemektir -zaten proletaryanın sınıfsal konumunu muğlaklaştır-

mak oportünizmin karakteridir-. Kapitalist ile proletarya arasındaki ilişkiyi yalnızca ezen-ezilen ilişkisi olarak göstermek, proletaryanın sınıfsal durumunu gizlemektir. Oysa ki Marks, bu ilişkiyi ortaya çıkarmak için yıllarca uğraştı. Burjuvazi ile proletarya arasındaki ilişki esas olarak **sömüren-sömürülen** ilişkisidir. Sömüren-sömürülen ilişkisini gizledinizmi geriye küçük-mülk sahipleri düzeyinde ele alınan bir sınıf kalır. Kapitalist sınıf ile proletarya arasındaki ilişki **ezen-ezilen; sömüren-sömürülen** ilişkisidir. Marks bu ilişkiyi ortaya çıkarmak, sömürünün kaynağını göstermek için uğraştı, bizim oportünistler de,

Marks’ın açığa çıkardığı şeyi gizlemek için uğraşıyorlar.

Bir balon gibi şişirilen slogan ve isimlendirmelerin nasıl, materyalist-eleştirel sosyalizme çarpıp patladığını görmüş olduk.

Marks, yıllarını alan Kapital’i bitirdikten sonra, proletaryaya layık olmak için daha çok şey yapmak gerektiğini söyler; oportünistler ise, hiçbir ciddi inceleme yapmadan ileri sürdükleri uydurmalarıyla ortalarda ciddi sosyalist pozlarda dolaşıyorlar. Ama artık uydurmalarla ciddi bir sosyalist konum elde etmek mümkün değildir. □

İZMİR’DE NATO KARŞITI MİTING

28-29 Haziran’da İstanbul’da yapılacak olan NATO Zirvesi öncesi düzenlenen mitinglerden bir tanesi de, 19 Haziran’da Alsancak Gündoğdu Meydanı’nda gerçekleştirildi.

Bush ve NATO Karşıtı Birlik’in çağrısıyla gerçekleştirilen mitinge Birlik bileşenleri, Mücadele Birliği Platformu ve çeşitli gruplar katıldı. İki ayrı noktadan miting alanına yürüyen eylemciler, 16.30’da alana girmeye başladılar.

Deniz Gezmiş’in resimleri olan afişleri, canlılığı ve disipliniyle dikkati çeken Mücadele Birliği Platformu, yürüyüş boyunca ve miting alanında sık sık; “Denizler Gibi İleri Atılalım, Halkların Katili NATO’yu Dağıtalım”, “İstanbul NATO’ya Me-

zar Olacak”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir”, “Ortadoğu’da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm” sloganlarının

yanı sıra zindanlarda sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi ile ilgili “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecektir Zafere Kadar”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür”, “Remzi Aydın Yalnız Değildir” sloganları da atıldı.

Mitinge katılan kortejlerin alana girmesiyle mitinge katılanların sayısı bine ulaştı. Miting alanında esen reformist havayı dağıtan bir grup Leninist NATO bayrağını yakarak kitle içerisinde dolaştırdı. Bu esnada miting alanında “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Faşist Devleti Yıkacağız Halk İktidarını Kuracağız”, “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist”, “Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri”, “Ve Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği” sloganları gür bir şekilde yükseldi.

Miting Yaşar Kurt’un sahne almasından sonra son buldu.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

KERKÜK'TE VAROLMA MÜCADELESİ

Birinci Dünya Savaşının sonunda, paylaşımı en zor bölge Kürdistan oldu. Savaşın sonunda bir anda merkezi bir öneme yükselen bu sorun, 80 yıl aradan sonra, bu kez 3. Dünya Savaşı'nın başlangıcında, bir kez daha aynı konumda.

1924'te Lozan Antlaşması, bu ülkeyi ve halkını yok oluşa mahkum etmişti. Seksen yıl sonra bu kez, Birleşmiş Milletler (BM) kararıyla Güney Kürdistan halkının geleceğini tayin hakkı çığnıyor. Emperyalizm bütün olgularıyla yeni ortaya çıktığı o yıllardan, seksen yıl sonra, artık çöküş aşamasındayken dahi, ezilen uluslar karşısında aynı gerici karakteri taşımaya devam ediyor. Ve iki dönem arasında, bir başka ortak özellik daha, ateşin ortasında aynı şehir duruyor: Kerkük.

En başta Türkiye olmak üzere, bölgenin tüm gerici ülkelelerinin, ABD'nin ve Kürt burjuvalarının ellerini, ateşteki kestaneler gibi yakan bu kentin tek önemi, petrol bölgesi olmasından mı ileri geliyor? İlk bakışta böyle, ama derinde daha önemli nedenler var.

Türkiye'de Kırmızı Çizgilerin Gerçek Rengi

Geçen yıl bu zamanlar, Kürdistan sözünü her duyduğunda, hop oturup hop kalkan Türkiye'ye ne oldu? Burjuvaların emekçileri kandırmaya çalıştıkları gibi, ulusal sorunda "köklü bir değişim" mi söz konusuydu yoksa?! Söz konusu Güney Kürdistan olunca, Türkiye'nin yaşadığı yalpalamaların tarihine kısaca göz atmakta yarar var.

Türkiye'nin "Kürt" sözcüğüne alışması, 1991 yılında, Irak'ın kuzeyinde hayata geçen "de facto" (fiili) devletle, yani Talabani-Barzani ile resmi ilişkiler geliştirme girişimiyle başlamıştı. Ama bu "de facto" devlet kurumlaşmaları, uluslararası bir meşruiyete sahip olmadıkça, ekonomik ve siyasi olarak Türkiye'nin vesayeti altında kaldıkça, fazla bir rahatsızlık yaratmamıştı.

ABD'nin Irak'ı işgaliyle birlikte, Güney Kürdistan'ın önünde uluslararası meşruiyet kapısı birazcık aralanınca, Türkiye, kırmızı görmüş boğa gibi böğürmeye başlamıştı. Güney Kürdistan halkı, bu kızgın böğürmeleri savaşa naralarıyla cevaplayınca, boğanın süngüsü düştü.

Türkiye, ne bu denli bir kapsamlı savaşa girişebilirdi, ne de ABD'nin planlarını bozabilirdi.

Bu Haziran'da, BM'de, Irak'taki iktidarın yapısı ve geleceğine ilişkin oybirliğiyle kararlar alındı. Bu karar, Kürtlerin ulusal-politik varlıklarını ve bugüne kadar 'de facto' yaşadıkları özerkliklerini bile tehdit ediyor. Kürt halkının geleceğini kendi başına değil, toplam nüfus içinde azınlığa düşükleri tüm Irak halkı tarafından belirlenmesini öngördü BM. Bile bile lades anlamına gelen bu duruma, Güney Kürdis-

tan'dan tepkiler yükseldi. Talabani ve Barzani, ilk kez beraber imzaladıkları bir mektupla, Bağdat'la tüm ilişkileri kesecekleri tehdidini savurdular. Ama bu aynı zamanda, ABD'den kopuş demektir. İşte, böyle bir kopuş tehlikesi, Türkiye'nin tam da kendi işine gelen bir BM kararının kabul edildiği günlerde, Güney'de bir "federasyon"u kabul edebileceğini bildirmesinin sırrını açıklıyor. İkiyüzlü bir sırtıyla, deniyor ki; "Federasyon, neden olmasın; yeter ki tüm Irak bunu onaylasın." Sistani gibi işbirlikçi gericiilere, eski Baasçılara ve ABD'yle açık ittifak yaptığı için Kürtlere kızgın bir Arap çoğunluğa kaldıysa, Güney Kürdistan için özerklik bile hayal.

Ama, hem bu basit gerçeğin, hem de ABD, BM ve Türkiye'nin ikiyüzlülüğünün pekala farkında olan Güney Kürdistan halkı, kendi özgürlük özlemlerinin gösterdiği yoldan ilerleyecekse, bunun Kerkük'ten geçtiğini biliyor. Kerkük, Güney Kürdistan halkının ulus olarak varlığının teminatı, ulusal onurunun kalbinin attığı yerdir. Bu kentten sürgün edilen on binlerce Kürt, geri dönüşlerinde kentin hemen dışında durduruldu. İşgal yönetimi, onların kente girişini engelledi. KYB-KDP yöneticileri, bu konuda işgalcilere yardımcı oldular. Ama, Kerkük'ten sürgün edilip geri dönmeyi bekleyenlerin ABD'ye ve Kürt burjuva partilerine uyguladığı baskı son bulmadı. Bu, gide-

rek öfkeye dönüşüyor. Türkiye, Güney

Kürdistan halkının Kerkük'e adımını atmasını, onun bağımsızlık yolundaki kararlılığının göstergesi olarak kabul ediyor. Bu nedenle, açıkça tehditler savurmaktan çekinmiyor. Güney Kürdistan halkının geleceğini kendisinin belirlemesi hakkını BM kararıyla ortadan kaldıran ABD, Kerkük konusunda Türkiye ile aynı noktadadır.

Güney'in Kadersiz Burjuvaları

Kendileri burjuva olan Barzani-Talabani ikilisi, burjuva dünyada, istedikleri, hayal ettikleri saygınlığa bir türlü ulaşamadılar. Güney Kürdistan halkının ulusal özlem ve taleplerine burjuva içerikte sözcülük etmek, toplumsal güçlerini bu gerçeğe dayandırmak zorunda olmaları, içinde yaşadıkları bir dizi talihsizliğin, belki de en büyüğü. Böyle bir fırtınanın içinde Kerkük, onlar için de bir can simidi olabilir.

Barzani-Talabani burjuva ikilisinin bir diğer talihsizliği, çöküşü yaşayan bir emperyalist evrede, ezilen ulusa önderlik etmenin dayanılmaz ağırlığıdır. Böyle bir evrede, artık, uluslara kısmen siyasi egemenlik alanı bırakan bir işbirliği olanağı yoktur. Çöküş aşamasındaki emperyalizm, bütün işbirlikçilerinden aynı şeyi istiyor: Tam ilhak, tam bağımlılık, yani egemenlik hakkının tümüyle devri. Türk burjuvalarının bile kaçınmadığı bu kader, Talabani ve Barzani için ne anlama geliyor? Ulusal olan ne varsa, ondan vazgeçmek. Ekonomik varlıkları ve birikimleriyle değil, ulusal bir davaya öncülük ettikleri ve bu davayı pazarlık konusu yapabildikleri için güçlerini var edebilen bu burjuvalar için, ne büyük talihsizlik!!!

90'lı yıllarda, kısa bir süreliğine elde ettikleri görece saygınlığı ise, ABD'nin düşman ilan ettiği bir iktidarın Bağdat'ta hüküm sürmesine borçluydular. Ama, öküz öldü, ortaklık bitti. Şimdi, Bağdat'ta işbirlikçi bir hükümet var. Eğer bu hükümetin dışına düşerlerse, hedef haline gelebileceklerini biliyorlar. İşbirlikçilikte kendilerini bile geride bırakan, Allavi gibi kurtlara karşı, "Ama ben, ABD'nin en sadık müttfikiyim" söylemiyle daha ne kadar güç savaşı verebilirler?!

Varlıklarını tehdit eden bir diğer tehlike, Kürdistan'ın dört parçasını ilhak eden bölge gericiliğinin, toplumsal devrimlerle karşı karşıya olmasıdır. Devrimin bu büyük basıncı altındaki bölge gerici ülkeleri, Güney halkının özgürlük yolunda attığı her adımla büyük sarsıntılar geçiriyorlar. Suriye, bu gerçeği, Quamışlo ayaklanmalarıyla yaşadı. İşte bu nedenle Talabani ve Barzani, gözden düşecekleri günü azgın bir iştahla bekleyen düşmanlarla çevrilmiş durumda.

Irak'ta işgale karşı bir halk savaşına büyüyen direnişin Kürt halkında yarattığı sempati, Barzani-Talabani'nin bir diğer talihsizliği. İşgalin yarattığı büyük öfke, yoksul Kürt kitlelerini de sarıyor. KDP-KYB, Kürt halkı üzerindeki tüm denetimlerini kaybetme sorunuyla karşı karşıya.

İşte, tüm bu talihsizlikleri aşmanın

yolu, Talabani ve Barzani'nin Kerkük'ü ulusal bir sorun haline getirmesidir. Bu sayede, ekonomik güçlerini arttıracaklar; bir yandan Bağdat'taki kurtlara karşı pazarlık kozu elde edecekler, diğer yandan, bu güçle işbirlikçilik yarışından, ABD için gözden çıkarılmayacak hale gelecekler. Dahası, ABD desteğini aldıkları oranda, bölge gericiliğinin azgınca iştahından kendilerini kurtarmış olacaklar. Ve en sonu, direnişin yarattığı sempatiye kapılan yoksul kitlelerine, "işte refah ve kurtuluş Kerkük'te" diyebilecekler.

Bir ulusun özlem ve talepleri, burjuva hesapları içinde, böylesine rezilce kullanılacaktır. Kerkük, Kürt halkının hakkıdır. Ama Talabani-Barzani'nin elinde bu kent, emekçiler arasında yıllara yayılacak bir boğazlaşmanın yaşanacağı mayın tarlası halini alıyor. Daha şimdiden, Kerkük'te örtülü bir iç savaş yaşanıyor. Taraflar, sürekli olarak suikastlerle yöneticilerini kaybediyorlar. İşin içinde Türkiye, İran, gerici Arap grupları ve elbette ABD-İsrail var.

Ulusal Bakışla Sınırlı Kavganın Sonuçları

Bir kez daha görülüyor ki, salt ulusal bakış açısı, burjuva dünyanın rezilce hesaplarına alet olmaktan kurtulamaz. Güney Kürdistan'ın işaret ettiği gerçeklik, ulusal sorunu sınıfsal bir temelde derinleştirmeden çözümün mümkün olmadığını. Güney Kürdistan halkının gerçek müttfikleri, kendi burjuvaları ve emperyalist işgalciler değildir. Böyle bir ittifak onları, bugüne kadar kanla kazandıklarının, yine kanla kaybedilmesine doğru sürüklüyor.

Oysa bugüne kadar, bölgenin toplumsal devrim dinamiklerinin yardımıyla biraz olsun nefes alabildiler. İşgale karşı ayaklanan Irak halkının yarattığı büyük baskı olmasaydı, Güney Kürdistan halkı bugün, onu silahsızlandırmaya kalkışanlarla savaşıyor olacaktı. Yine, bölgenin gerici hükümetleri, toplumsal devrim ve ayaklanma korkusuyla güçten düşmüş, yıpranmış olmasalardı, Güney halkının on yıldan fazla süredir ayakta tuttukları özerklik, kanla boğulma tehlikesini yaşıyor olurdu.

Güney Kürdistan halkı, Irak'ta işgale karşı gelişen direnişte yerini almadıkça; bölge ülkelerinin toplumsal devrim güçleriyle omuz omuza bir dayanışma içine girmedikçe ve bütün bunları yapabilmek için Talabani ve Barzani de somutlaşan burjuva partilerle kopuş yaşamadıkça, kendi "makus talihi"ni yenemez. Aynı şekilde, bölge ülkelelerinin proletaryası, Güney Kürdistan halkının ulusal özelemlerini çeşitli yollardan boğmaya çalışan kendi burjuvalarına karşı tutarlı bir savaşım vermedikçe, "Federasyonu tanırız" sözlerinin arkasındaki kanlı hesapları ve ikiyüzlülüğü teşhir etmedikçe, Güney Kürdistan halkının güven ve desteğini hak etmiş sayılmaz.

Unutmayalım, Güney halkı karşısında sergilenen tutarlı duruş, Kuzey Kürdistan halkının da güvenini kazanmaktadır. □

SOĞUTMA TURLARI

Haziran ayı sıcakları “mevsim normallerinin üstünde” seyrediyor. Politik arena da öyle. İşçi hareketinin Mayıs çıkışı, NATO Zirvesi hareketliliği, derken, Haziran ayının ilk yarısına damgayı, ulusal hareketteki gelişmeler vurdu. 1 Haziran’la birlikte Ulusal Kurtuluş Hareketi (UKH)’nin ateşkes kararı kalktı, operasyon ve çatışma haberleri ardı ardına geldi. Derken, bir sabah erken, devlet televizyonu TRT’den, Kürtçe sözlü Türk haberleri dinledik. Gün akşama ulaştığında bu kez, on yılı aşkın süredir kilit altında tutulan eski DEP’li vekillerin cezaevinden çıkışını, bir çok kanalda aynı anda canlı yayında izledik. İçeriden çıkanlardan ilk görüntü ve sözlü demeci almak için yarışan burjuva tekeli basının telaşı kadar, Kürt halkının kendi vekillerini cezaevi önünde sahiplenip yüceltmesi de görülme-ye değerdi. Kuşkusuz, içeriden çıkan o dört insan, onca sevgi ve ilgiyi fazlasıyla hak etmişlerdi.

Sistemin ve devletin bu konularda, her zamanki politik tavrı bilindiği için, pek az kimsede “hak-hukuk-adalet yerini buldu” diye sevindi. Kürtçe yayın, neredeyse 2 yıldır kağıt üzerinde yasalaşmıştı ama, tekelciliğin esas egemenlik aygıtı olan bürokrasi, kendi karanlık koridorlarında bu yasayı boğmuştu. Kürtçe yayın dolayısıyla, bir kez daha anlaşıldı ki, meclis ve parti hiçbir şeydir, TRT binasının alt katlarındaki herhangi bir büro ise, her şey. Aynı görüntüleri, DEP’lilerin tüm yargılama süreci boyunca defalarca gördük. 94 yılında yaka paça gözaltına alındıklarında, parlamentonun aslında hiçbir şey olmadığı kanıtlanıyordu. AİHM, Zanaların lehine olan kararını 2002 yılında vermişti. Dönemin “hukuku”, bu karara uymayı gerektiriyordu. Ama, tekelci burjuvazinin asıl egemenlik aracı “hukuk” değil, devlet bürokrasisidir. Hukuk, sert sınıf mücadelelerinin sonuçlarına göre biçim alır. Kürtçe yayın ve DEP’lilerin serbest bırakılması, hukuki yönden değil, sınıflar mücadelesine özgü, bu mücadeleyi etkile-

yen bütün faktörlerin durumunu, konumunu açıklamaya yarayan olgulardır.

DEP’lilerin bırakıldığı gün, AB İlerleme Raporu hazırlayıcılarının Ankara’da bulunuşu, ilk anda bu tahliyelerin, AB’yi etkileme jesti olduğu izlenimi yarattı. Fakat, böyle bir jest, çoğunlukla yapıldığı gibi, sessizlik içinde, fazla gürültü çıkarmadan yapıldı. Oysa, daha haber duyulur duyulmaz, bir çok medya kanalına, bunun Kürt sorunu açısından bir “devrim” olduğunu döne döne açıklayan burjuva yazarlar doluştu. Dahası, içeriden çıkanların her sözü, her hareketi birinci haber oldu. R.T.Erdoğan’ın, tahliyelere ilişkin ilk sözü: “Barışı bozacak girişimler umarım olmaz” biçimindeydi. Çok açık, herkesin görebildiği gerçek, bu ilk tepkilerde somutlaştı. Mesaj, AB’ye değil, Kürt hal-

kınaydı. Tahliyeleri gündeme getiren AB İlerleme Raporu değil, Kürt halkının ayaklanmasından korkan tekeli burjuvaların yeni taktik girişimleriydi.

Bu yeni taktiklerin ne olduğuna geçmeden önce, tekeli burjuvaziye ardı ardına bu adımları attıran esas gelişmeyi, 1 Haziran ateşkesinin sona erdirilmesi çağrısını ele almak gerekiyor.

Zor Rolünü Nasıl Oynuyor?

Devleti ve tekeli burjuvaziye ardı ardına, alelacele adımlar atmaya yönelen sürecin 1 Haziran’la başladığı söylenebilir. Fakat bütün sürecin tek belirleyeni, ateşkesin bozulması kararı değil. Bu karar, öylesine özgün bir politik ortamda ortaya çıktı ki, karar sahiplerinin deklare ettikleri sınırlı taleplerin çok daha ötesinde bir gücü harekete geçirebilirdi. Bu gücü oluşturan, politik ortamı böylesine patlayıcı konuma getiren, iç ve dış gelişmeler nelerdi?

İç etkenlerin başında, işçi ve emekçi hareketinde görülen hızlı yükseliş var. İşsizlik ve ağır sömürü koşulları, en tuzu kuru işçilerde bile hoşnutsuzluğu had safhaya getirmiş, grev, direniş, vb. eylemler, sistem için büyük tehlikeler barındıran bir hal al-

maya başlamıştı. Tekellerin sözcüleri, her fırsatta, işçi grevlerinin bütün bir rejim için

ne kadar tehlikeli olduğunu dile getiriyor ve devletten bu konuda en sert tedbirleri talep ediyorlar-

dı. Ama sistemin tedbirleri bir işe yaramadı. 1 Mayıs’ta Taksim tartışmaları, NATO Zirvesi’ne karşı, başta işçi sınıfı olmak ü-

TÜRKİYELİ ÜST KİMLİĞİ İLE EŞİT, ÖZGÜR 'ANAYASAL VATANDAŞLIK' İSTEDİLER

DEP'lilerden sağduyu çağrısı

Eski DEP milletvekilleri Leyla Zana, Hatip Dicle, Orhan Doğan ve Selim Şenel'in yaptığı gezilerin izlenimlerini aktardı ve 'şiddetin tamamen ortadan kaldırılması' için çağrıda bulundu.

İKİYÜZLÜLÜK

HÜKÜMET BİR TARAFTAN TRT'DE KÜRTÇE YAYINA BAŞLARKEN
DİĞER YANDAN KÜRTÇE YAYIN DA YAPAN DIHA'YI BASTI

kesi bozma kararı, bu politik yükselişin üzerine geldi.

Bir diğer iç etken, son birkaç yılda Kürt halkı içinde belirginleşen iki farklı eğilimin varlığıdır. Birinci eğilim, uzlaşma, düzenle barış ve parlamenter yola sunulan destektir. İkinci eğilim ise, bu yolun dışına çıkmaktır. İkincisinin gücünü ve varlığını anlamak için, son iki seçimde Kürdistan'da ortaya çıkan boykot oranlarına bakmak yeterlidir. Barış ve düzenle uzlaşma rolünden reddeden halk kitleleri, son iki seçimde hiçbir partiye ve DEHAP'a da destek vermemeyerek, bu tavırlarında kararlı ve bilinçli olduklarını ortaya koydular. Ateşkes'in sona ermesi, Kürt halkının, uzlaşma yolunu reddeden en yoksul kesimlerinin, ulusal hareket içinde yeniden etkin-egemen duruma geçmesinin önünü açacaktır.

İç etkenler kadar önemli olan dış etkenlerin başında, Güney Kürdistan'daki gelişmeler var. Güney Kürt halkı, Bağdat'la, dahası ABD'yle ilişkileri koparma noktasına geldi. BM'de kabul edilen son Irak kararı, Kürtlerin özerkliklerini ortadan kaldırmakla kalmıyor, bölgenin gerici ülkelerini, bu topraklara askeri müdahale konusunda serbest bırakıyor. Güney Kürdistan halkıyla ABD arasında güvensizlik duvarı örüldü. Bu durum, Güney Kürdistan halkının bağımsızlığı uğruna, Bağdat'taki kukla hükümetle ve işgal güçleriyle çatışma olasılığını artırıyor. Bugüne kadar, güney Kürt halkını kaybetmemek için Türkiye'nin bölgeye asker göndermesini engelleyen ABD, çatışma durumunda Türkiye'yi devreye sokmaktan kaçınmayacaktır. Şimdi bu olasılık, her zamankinden daha güçlü. Türkiye, kendi sınırları içinde olan Kuzey bölgesini güvence altına almadan, güneyde bir askeri müdahaleye giremez. Güney halkının fiilen yaşama geçirdiği Kürdistan düşü, Suriye'deki Qamişlo ayaklanmasında olduğu gibi, Kürt halkının yüzlerce yıllık özlemlerini harekete geçirmeye yetiyordu. Tam da bu kavşakta, Kuzey'deki ateşkesin bozulması, Türkiye'nin bölgeye ilişkin tüm plan ve hedeflerini de bozdu.

1 Haziran kararını hazırlayan etkenlerden biri de UKH içindeki gelişmelerdir. AB'nin "terör örgütü listesi"ne alınmak, Türkiye'nin AB'ye giriş sürecine bağlanan umutlarda büyük kırılmalara yol açtı. Buna ek olarak, yukarıda değindiğimiz, Kürt halkı içinde şekillenen iki farklı eğilim, UKH içinde tasfiyelere kadar varan tartışmalara neden oldu. Ateşkesin sona ermesi, örgütsel alana yansıyan bu farklı eğilim ve tartışmaları dengelemek gibi bir göreve de sahip.

Bütün bunlar, 1 Haziran ateşkesin sona erdirilmesi kararını, kendi dar hedeflerinin ötesine taşıyan etmenlerdir. Kararla birlikte Kürt halkının yeni serhıldanları için uygun iklim oluşur, Türkiye işçi sınıfının yükselen pratik hareketi ile birleşirse, olaylar yalnızca ABD ve Türkiye'nin bölgeye ilişkin tüm plan ve hedeflerini zorlaştırmakla kalmaz, işbirlikçi tekelciliği temelinden sarsardı.

DEHAP'a Biçilen Misyon

Tekelci burjuvaların Kürt halkının ayaklanma tehlikesi karşısında uygulamaya koyduğu yeni taktikler, esasında eski ve bilinen taktiklerdir. En önemli sorunları hasıraltı edip, önemsiz kırıntılar üzerinde katı ve tavizsiz görünerek dünya kadar yaygara koparıldıktan sonra bu önemsiz kırıntıları sanki çok önemli değişimler gibi kitlelere sunmak. Aynı taktik yıllar önce Özal-Demirel-İnönü üçlüsü ile denenmeye girişilmiş ancak başarı sağlanamamıştı. Tekelci partiler aynı rolü bir kez daha oynamaz, inandırıcı olamazlardı. Bir süredir burjuvazi tarafından hazırlanan A.Melik Fırat gibi aktörler de Kürt halkına güven vermiyordu.

1 Haziran sonrası, Kürt halkının devrimci araç ve zor yöntemlerine yeniden yönelmesini engelleyebilmek, politika arayışları sürerken iki dikkat çekici açıklama oldu. Birincisi, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı O.Baydemir'e ait. Ateşkesin bozulmasından 5 gün sonra Baydemir, yüzbinleri geçen bir kalabalığa, Diyarbakır Kültür Festivali'nde; "Artık bu şehirde isyan devri bitti" diye sesleniyordu. İkincisi, Milliyet gazetesi Washington muhabiri, Yasemin Çongar'a ait. Adeta Pentagon'un sözcüsü gibi çalıştığı için, en büyük emperyalist efendinin politik mesajlarını kendi köşesinde aktaran bu yazar, 7 Haziran günü, ABD'li yöneticilerin konuya ilişkin düşüncelerini dile getirdi. Söz konusu yazıda, hiçbir zaman adı belirtilmeyen yetkili ABD'linin, hala hapiste tutulan DEP'lileri kastederek, bu dönemde silah içermeyen eylemlerin ne denli yararlı olduğunu söylediği aktarılıyor. ABD, çok sıkışık durumda olan işbirlikçisine yol gösteriyor, Kürt halkını serhıldanlardan uzak tutmak için, DEHAP'ı eleştirin diyor. Bu manevrada tamamlanması gereken eksik bir yön vardı. Mevcut parti yönetimi, Kürt halkının denetimini, kontrolünü başarabilecek otorite ve sempatiden yoksundur. DEP'lilerin tahliesi, bu arayış içinde geldi. Halkın gözünde kahraman olmuş bu insanlar, serhıldanları gündeme getiren ortamı yumuşatırlar umudu ve beklentisiyle serbest bırakıldılar.

Tekelci burjuvazi, ihtiyaç duyduğu demagojiyi sürdürebilmek için, DEHAP'ın önünü açıyor. Fakat devlet, bu partiye hiç-

bir zaman güven duymaz. Bu nedenle, kapatma davaları, soruşturmalar ve tutuklamalar ve DEHAP üzerindeki tehdidini sürdürmeyi ihmal etmiyor. DEHAP, UKH'ne ateşkesi sürdürme çağrısı yaptı, ancak UKH bu çağrıya olumsuz yanıt verdi. Şimdilik rejim, beklediği sonucu alamadı, fakat tahliye olan DEP'lilerin bölge turunda dile getirdikleri "barış" mesajlarından memnun görünüyorlar. Ne de olsa halk, kahramanca karşıladıkları vekillerini görebilmek için meydanlarını doldururken, UKH ise, bu meydanlarda dile gelen "ateşkes" mesajlarına kulak tıkıyor izlenimi doğuyordu.

İnceldiği Yerden Kopacak mı?

Bütün bu gelişmeler, UKH saflarında nasıl yankı buldu? Gündem gazetesinde yer alan bir yazının, sıcağı sıcağına konuyu nasıl değerlendirdiğine bakalım. 11 Haziran tarihli yazıda, gerçek amacın kitle örgütlerine bir rüşvet olduğu, bu yolla; "*Kürt demokrasisi hareketinin altını boşaltma, gereksizleştirme, söylem ve argümanlarını tekele alarak kitlelerin nefret ve tepkisini kazanmış bir yapı haline getirme gibi bir arayışı var... Gerekli tedbirleri almak çok önemli.*"

Amaca ilişkin değerlendirmeyi paylaşmamak mümkün değil. Fakat asil önemlisi, gerekli tedbirlerin nasıl alınacağı konusunda netlidir.

Emperyalizmin desteği ve yol göstericiliğinde devlet, kitle örgütlerini, Kürt halkını devrimci araç ve zor yöntemlerinden uzak tutabilmek için, kullanmak yoluna girdi. Fakat, kitle örgütlerine yüklenen bu misyon, serhildansız savunma taktiğinden güç alıyor. Bu taktik tavra göre, geniş halk kesimleri, silahlı savaşın

tarafı değil, adeta arabulucusu konumuna düşürülüyor. Bu haliyle zor, uzlaşmaya varmanın bir aracı haline getirilirken, emekçi kitleler ile devrimci zor yöntemleri arasındaki iplik inceliyor. Kitlelerin ayaklanmasına doğru yönelmeyen her zor yöntemi, belki bir aşamadan sonra tecrit olma riskiyle her zaman karşı karşıyadır. Öyleyse, alınacak ilk tedbir, zor yöntemlerini uzlaşmanın bir aracı olmaktan çıkarmak, bu yöntemi serhildanlarla bütünleştirmektir.

"Demokratik söylem ve argümanların devletin tekeline girmesi" nasıl önenebilir? Bu demokratik talepler, tek tek ve esas çözümden uzak kısıtlılar düzeyinde ele alındığı sürece, bu gelişmeyi önlemek mümkün olmaz. Çünkü, dünyada hiçbir reform talebi yoktur ki, iktidarını kaybetme tehlikesi karşısında burjuvazi tarafından kabul görmesin. Ve kitleleri uyutmak, uyuşturmak için kullanılmasın. Reformlar, tek tek değil, bütün içinde ele alınıp devrimci iktidar hedefine bağlandığında, ancak bu yolla burjuvazinin tekeline geçmek tehlikesi bertaraf edilebilir.

UKH, şimdilik ateşkes çağrılarında olumsuz yanıt vererek, yoluna devam etmekte. Kaldı ki, bu aşamada ateşkes mümkün değil. Hatırlanacaktır, 1998'de ilan edilen ateşkes, ancak 1 yıl sonra bütün silahlı güçler sınırın ötesine, Güneye çekilerek işlerlik kazanabilmişti. Silahlı gruplar, Kuzeyde kaldığı sürece, ateşkesi uygulamak mümkün değil. Oysa şu an Güneye yeniden geri çekilmek, kapana yeniden girmektir. Son BM kararıyla Güney toprakları UKH için, ABD, Türkiye ve KDP-KYP tarafından çevrilen tehlikeli bir kapan halini aldı.

UKH, güçlerini korumak için Kuzeyde kaldığı sürece, ateşkes sadece sözde kalacaktır.□

"Ayaklanma İçin Can Atıyoruz"

Bu başlığı okuyan her okurun aklına gelebilecek ilk şey, böyle bir söylemin bir devrimcinin ya da politik bir insanın söylemi olabileceğidir. Biz de, NATO'yla ilgili Mücadele Birliği'nin çıkardığı bildirilerinin dağıtımına gitmeseydik, aynı şekilde düşünürdük.

Evet, bu söylemi, bildiri dağıttığımız Kadifekale semtinde 50-60 yaşlarında bir insan söyledi, sadece onun da değil bu söylem. Bildirileri dağıttığımız 2 saat boyunca, kimisi yanaşıp neler yapması gerektiğini soruyordu; kimisi de, kendiliğinden bir bilinçle, ama ortalama solun dahi ifade edemediği ayaklanma ve isyan çılgınlıkları atıyordu. Çılgılık diyorum, çünkü bu sözler had safhaya ulaşmış bir öfkenin sonuçları olarak ağızlarından çıkıyordu.

Bir teyze, yalvarıncasına yanındakilere isyan etmeleri gerektiğini, başka hiçbir biçimde iş bulamayacaklarını söylüyor. Yaşlı olan 50-60 yaşlarındaki amca, hastalanan çocuğuna, her yere başvurmasına rağmen ilaç alamamasından sonra bir çok şeyin farkına vardığını söyleyip, "*ayaklanmak için can atıyoruz*" diyordu. Hayatları boyunca çektikleri acılardan yılmayan yaşlı insanlar bile ayaklanma ve isyan etme düşüncesine sahipse, gelecek için hiçbir güvencesi olmayan gençler kimbilir ne halledir?

Hemen gözlemlerimizi söyleyelim; en küçük bir ayaklanma girişimine, şayet gördüğümüz öfkeyle girerlerse -ki kapitalizm onların sorunlarına bundan sonra çözüm bulacak güçte olmadığına göre bu öfke daha da artacaktır- bu öfke kapitalizmden eser bırakmayacaktır.

Gördüğümüz gençleri, İzmir'de yapılacak olan NATO karşıtı mitinge çağırıyoruz. Bir çoğu bize "*geliriz; oradan da ayaklanma başlatırız*" diyordu.

Tüm yoldaşlara çağrımızdır, emekçilerin arasına bir an önce gidin. Hem de hiç vakit kaybetmeden, emekçi semtlerinden öfkeyi örgütleyin. İnanın, hemen hepsinin beklediği tek şey, küçük bir kıvılcımın çakmasıdır. Bizler, o bekledikleri kıvılcım olabiliriz. Aksi takdirde, her türlü reformist-oportünist yapılar daha önce olduğu gibi, yine bu öfkeyi boşaltacak perspektifleri onlara sunup, kafalarını bulandırabilirler.

**Mücadele Birliği Okuru
Kadifekale/İzmir**

“ANTEP’TEN LENİNİSTLER”E

“Antep’ten Leninistler”in, derginizin 18. sayısında yayınlanan mektubunu büyük bir heyecanla okudum. Çünkü leninistlerin sloganlarının Adıyaman sokaklarında aradan geçen uzun yıllardan sonra tekrar yankılanması çok önemli bir gelişmedir.

Antepli Leninistlerin Adıyaman’a gidip orada Leninist sloganlar atmaları, Leninist Parti’nin varlığını Adıyaman işçilerine ve yoksul köylülerine hissettirmeleri, bir kitle eylemine katılmanın çok ötesinde bir anlam taşıyor.

Antepli Leninistlerin Adıyaman mitingine katılırken bunun öneminin bilincinde olduklarından şüphemiz yok. Yine de, atıkları adımın öneminin kendilerinin düşündüğünün çok ötesinde olduğunu biliyorum, heyecanımın nedeni bu.

Atılan bu adımın önemi nereden geliyor? Kısaca söylersek Adıyaman işçilerinin ve yoksul köylülerinin Leninist Parti

tarihindeki yerlerinden diyebiliriz. Başka bir ifadeyle, Leninist Parti ile Adıyaman işçi ve yoksul köylülerinin geçmişteki çok sıkı ilişkilerinden ileri geliyor.

Antep gibi, Adıyaman işçilerinin ve yoksul köylülerinin Leninist Parti tarihinde özel bir yeri vardır. THKO’nun önderlerinden Sinan Cemgil ve yoldaşlarının gerilla hareketini başlatmak için Adıyaman yöresini, Nurhak Dağlarını seçmeleri boşuna olmadığı gibi, rastlantı da değildi. Bu, THKO’nun mücadelenin başından beri Adıyaman yöresinin işçilerine ve yoksul köylülerine dayanmasının bir sonucuydu. Deniz Gezmiş, Sinan Cemgil ve yoldaşları THKO’nun ilanına giden süreçte Malatya ve Adıyaman yöresinin işçileri ve yoksul köylüleri arasında sıkı bir örgütlenme faaliyeti yürütmüşlerdi.

Adıyaman işçileri ve yoksul köylüleri kendilerine verileni fazlasıyla geri verdiler. THKO’yu bütün güçleriyle destek-

lediler. Ama kendilerini bütün varlıklarıyla ortaya koymaları THKO-MB ve TKEP döneminde oldu. 70’li yılların ortalarından itibaren Adıyaman işçi ve yoksul köylüleri, yediden yetmişe bütün varlıklarıyla Partinin ve devrimin hizmetine girdiler. Parti için hiçbir özveriden kaçınmadılar. Her şeylerini Parti ve devrime adadılar. Bu dönemde Parti Adıyaman ve yöresinde büyük bir devrimci güce dönüştü.

Adıyaman işçileri ve yoksul köylüleri bununla da kalmadılar. Aralarından politik bakımdan en gelişmiş olanları İstanbul gibi sanayi kentlerine göndererek oralarda Parti’nin gelişmesini sağladılar. Ne var ki, 80’li yılların sonlarında Parti merkezinin reformist çizgiye kayarak devrimci mücadeleden vazgeçmesi üzerine Parti’den uzaklaştılar. Reformist “Merkez”in engellemesi nedeniyle uzun yıllar boyunca ya Leninist Parti’nin varlığından haberdar olmadılar ya da reformist “Merkez”in kendilerine aktardığı yalan yanlış bilgilerle hareket etmek durumunda kaldılar.

Antepli Leninistlerin girişimi yeni bir sürecin başladığını gösterdi. Adıyaman işçileri ve yoksul köylüleri, uğruna her şeylerini feda ettikleri Parti’nin şimdi Leninist çizgide olduğunu görme olanağına kavuştular. Duymayı özledikleri “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak” sloganı, artık Adıyaman sokaklarında yankılanıyor.

Geçmişte Adıyaman işçileri ve yoksul köylüleri sanayi işçilerini örgütlemek için büyük şehirlere gidiyorlardı. Şimdi, sanayi şehirlerinin komünistleri onlara ellerini uzatıyorlar. Adıyaman’ın işçileri ve yoksul köylüleri uzatılan bu komünist elleri tutmayı bileceklerdir.

**Y.E.MÜCADELE BİRLİĞİ
OKURU**

Mücadele Birliği 5 Haziran’da Adıyaman’daydı

NATO Toplantısı Yapıldı:

HALKLARA

YENİ SALDIRILAR GÜNDEMDE

DEVRİMLERİ

YÜKSELTELİM

Emperyalist haydutların İstanbul “NATO Toplantısı”, arkasında komünist ve devrimci güçler tarafından ele alınması gereken birçok soru ve sonuç bırakarak bitti.

Bütün soru ve sonuçları doğru bir şekilde yanıtlayıp tahlil edebilmek için, her şeyden önce NATO’nun varlık nedeni ve amacı doğru bir şekilde tespit edilmelidir.

Çoğu sosyal reformist çevre ve ortalama sol hareketler, Varşova Paktı’nın dağıtılmasıyla, NATO’nun varlık nedeninin de ortadan kalktığı düşüncesine kapıldılar ve dindarca dileklerle, NATO’nun kendini dağıtmasını beklediler. Bu çevreler, bugün de aynı gerekçeyle NATO’nun varlık nedeninin kalmadığını yazıp duruyorlar. Bu yüzeysel yaklaşım NATO’nun ortaya çıkışını ve bugünkü varlığının gerçek nedenlerini anlamaktan ve açıklamaktan çok uzaktır.

Varşova Paktı’nın varlığı, NATO’nun kuruluşunun gerçek nedeni değildir. **NATO’nun ortaya çıkışının gerçek nedeni komünizme karşı savaştır.** Bu neden, NATO’nun Varşova Paktı’nın dağılmasından sonra varlığını sürdürmesini de açıklıyor. Komünizme karşı savaşmak üzere kurulmuş olması, NATO’nun bütün karakterine ve amacına damgasını vurmuştur. W. Bush, bu gerçeği su sözlerle ifade etti: *“Bu yüzyılda ise NATO, gizliden gizliye oluşan ve huzurlu semtlerimize aından şiddet yağdıran yeni tür tehditleri önlemek amacıyla. Atlantik’in her iki yakasından bazıları NATO’nun artık bir misyonu kalıp kalmadığını sorguladılar. Bu büyük misyonu görebilmek için sadece*

gözlerini açmaları yeterli.”

Gerçekten de öyle. İnsan gözlerini açıp etrafa söyle bir baktığında, bütün dünyada gelişen devrim hareketinin burjuva semtlerin huzurunu kaçırdığını görecektir. Avrupa ve ABD dahil dünyanın hiç bir yerinde burjuvazi artık kendini “huzur ve güvende” hissetmiyor. İkibinli yılları “Ayaklanmalar Yüzyılı” olarak tespit eden emperyalistler, bir savaş örgütü olarak NATO’ya bu ayaklanmaları bastırma misyonunu yüklemişlerdir. Burjuva dünyası için bundan daha önemli bir şey olamaz ve tam da bu yüzden, Bush “Bu büyük misyon...”dan söz ediyor.

NATO’nun misyonu, dünya komünist devrimini önlemek, emperyalist-kapitalist sistemi proletaryanın ve ezilen halkların devrim tehdidinde karşı savunmaktır. Bu misyon, kuruluşundan bu yana değişmemiştir. Ne var ki, misyonu değişmemekle birlikte, değişen dünya koşulları, NATO’yu da yeniden yapılanmaya, yeniden organize olmaya zorlamıştır. Emperyalist devletler ve dolayısıyla NATO açısından iki büyük değişim meydana gelmiştir. Birincisi, geçmişte Sovyetler Birliği’nin varlığı nedeniyle her yere istediği gibi müdahale edemeyen NATO, Sovyetler’in ve Varşova Paktı’nın dağılmasından sonra bu konuda kendini daha serbest görmeye başlamıştır. İkincisi, hiç beklemediği şekilde dünya komünist devriminin özellikle 90’lı yılların ortalarından itibaren gelişmeye başlaması, dış savaşlara göre şekillenmiş örgütsel yapısını iç savaşlara uygun hale getirmek zorunda bırakmıştır kendisini.

Emperyalistlerin bu amaç ve yönelimini “NATO Toplantısı Sonuç Bildirisi”nde görmek mümkün. Bildiride *“NATO’nun değişen stratejik ortama ayak uydurabilmek için askeri yeteneklerini dönüşüme tabi tuttuğu, NATO kuvvetlerinin daha hızlı konuşlanabilir ve kullanılabilir hale getirilmesi için dönüşümün sürdürülmesi ve operasyonel yetenekleriyle usullerinin daha da güçlendirilmesi hedefine bağlılığın devam ettiği”* kaydedilmiştir.

Bu sözlerin anlamı son derece açık. NATO, artık devrim hareketinin geliştiği her yere daha hızlı müdahale etmek ve konuşlanmak için operasyonel yeteneklerini ve savaş yöntemlerini değiştirip güçlendiriyor. Şu gerçeğin de altını çizelim: bu, NATO için yeni bir durum değildir. Aksine, 90’lı yılların ortalarından beri NATO, askeri yapısını ve örgütlenmesini bu yönde yeniden şekillendirmeye çalışıyordu. Zaten, sonuç bildirisinden bu yönelimin yeni olmadığı rahatlıkla anlaşılıyor.

Neden Türkiye?

Emperyalistlerin ve onların savaş örgütü olarak NATO’nun ortaya koyduğu yönelimi, hem amaçlarını, hem de atacakları ve atacakları her adımı açıklıyor. Sosyal reformistler ve sığ düşünce sahipleri, Sovyetler’in ve Varşova Paktı’nın dağılmasıyla NATO’nun varlık nedeninin ortadan kalktığını sanadursunlar, emperyalistler ve NATO, kendilerine yönelik tehdidin çok daha büyüdüğünü tespit ediyorlar. Sonuç bildirisinde yer alan “Tehditler geçmişte olduğundan çok daha geniş bir coğrafyadan kaynaklanıyor” sözle-

ri bunu kanıtlıyor.

Bu tespit, emperyalistler ve NATO açısından son derece doğrudur. Nedir bunun anlamı? Kısaca şudur: Dünya proletaryasının ve ezilen halkların emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşları, geçmişte olduğundan çok daha geniş bir coğrafyaya -hatta tüm yeryüzüne- yayılmıştır. Bu yüzden, varlık nedeni ve kuruluş amacı komünizme karşı savaş olan NATO, emperyalistlere geçmişte olduğundan çok daha fazla gerekli hale gelmiştir. Ama bu aynı gerçekçe, dünya komünist devriminin gelişmekte olduğunu da ifade ediyor.

Toplantıyerinin Türkiye olarak seçilmesi rastlantı olmadığı gibi, ancak bu amaç ve yönelimle izah edilebilir. Emperyalist devletlerin çok önem verdikleri NATO toplantısını devrim yangınının her tarafı kapladığı Ortadoğu'da bir ülkede yapmalarından daha doğal ve akla uygun bir şey olamaz. Türkiye, bu iş için Ortadoğu'da en uygun devlettir. Çünkü bir yandan işbirlikçi burjuvazi ve faşist devlet emperyalistlerin bir dediğini iki etmeyen bir yapıda ve her emre amade bir halde, diğer yandan Türkiye tekelci kapitalizmi, proletaryanın ve ezilen halkların güçlü bir devrim hareketiyle karşı karşıyadır. Bu nedenlerle, NATO'nun Ortadoğu'daki ağırlık merkezinin Türkiye'ye kaydırılması son derece doğaldır.

Toplantının Türkiye'de yapılmasına emperyalistlerin Türkiye'yi savaşa çekme isteğiyle açıklamak son derece sığ bir yaklaşım olur. Türkiye'nin Irak'ta ya da başka herhangi bir yerde savaşa çekilmesi için toplantı yeri olarak seçilmesine gerek yoktur. Türkiye, Bosna'dan Afganistan'a kadar istenilen her yerde zaten savaşa girmiştir. Ancak emperyalistlerin, Türk tekelci burjuvazisinin arkasında olduklarını göstermeye; devrim güçlerine ve Ortadoğu'da ilhak etmek istedikleri devletlere gözdağı vermeye ihtiyaçları vardı. Emperyalist haydutların Türkiye'de, üstelik devrimin en çok geliştiği İstanbul'da yaptıkları toplantı aynı zamanda Türkiye ve Ortadoğu halklarına karşı bir gövde gösterisiydi.

ABD'nin zeka yoksunu başkanı, Suriye ve İran'ı açıktan tehdit ederek bu gerçeği kanıtladı. İran ve Suriye ile birlikte diğer Ortadoğu devletlerini tehdit etmek için yer olarak Türkiye'nin seçilmiş olması son derece anlamlıdır. Türkiye, hem kalabalık ordusu, hem bu ülkelere sınır ya da yakın oluşu, hem de emperyalistlerin önemli bir askeri varlığını topraklarında bulundurmaları nedeniyle gözdağı için en

uygun ülkedir.

Emperyalist gözdağının muhatapları İran ve Suriye ile sınırlı değil. Emperyalistler, özellikle de ABD emperyalizmi, Büyük Ortadoğu Projesi adı altında Ortadoğu'daki devletlere farklı biçimlerde müdahale etmenin hazırlığını bir süredir yapıyorlar. Ortadoğu'da gelişmekte olan devrim hareketine ve anti-emperyalist dalgayla engel olmak için buldukları çözüm yolu, ipliği pazara çıkmış, yıpranmış, emekçi sınıfların düşmanlığını kazanmış, varlıkları artık devrimin ve anti-emperyalist mücadelenin gelişmesine neden olan işbirlikçi iktidarlara devirip yerlerine yeni, yıpranmamış işbirlikçiler getirmektir. Kuzey Batı Afrika'dan, yani Fas'dan Afganistan'a kadar uzanan coğrafyada bu planlarını hayata geçirmeye çalışıyorlar. Bu, Ortadoğu'da devrimin politik çevirme hareketiyle boğulması planıdır.

Zekası mizah dergilerine konu olan ABD başkanı, "Kuveyt'te, Katar'da, Bahreyn'de, Yemen'de, Ürdün'de, Fas'da reformlar yapıldığını görüyoruz. Irak demokrasinin doğuşu Tahran'a ve Şam'a farklı mesajlar verecektir" derken işte bu planı açıklamış oluyordu. Bu haydut, bu konuya ilişkin ne yaptıklarını da, "İstanbul'da, geniş Ortadoğu'da reformların ilerletilmesi kararını aldık." sözleriyle ortaya koydu.

"Ortadoğu'da reformların ilerletilmesi" yani politik çevirme hareketiyle devrimlerin boğulması, şimdilik, bütün emperyalistlerin üzerinde anlaştıkları konudur. Henüz anlaşamadıkları ve üzerinde uzlaşmaya varıp varmayacakları belli olmayan nokta, hangi haydutun hangi ganimeti cebine indireceğidir. NATO toplantısı, emperyalist haydutların aralarındaki çakar çatışmasını çözüme bağlamadıklarını; aksine, diplomatik üslubu aşan ifadelerle birbirlerine saldıracak duruma geldiklerini gösterdi. Fakat, sosyal reformistlerin ve sığ düşünce sahiplerinin çok önem verdikleri bu nokta, olsa olsa toplantının ikinci derecede önemli konusuydu.

Emperyalist haydutlar, zor yöntemlerini de içeren politik çevirme hareketinde NATO'ya ve Türkiye'ye önemli bir rol verme arayışındalar. Ancak bu konuda henüz bir plan ve politika açıklığına sahip olmadıkları anlaşılıyor. Fakat şurası kesin görünüyor ki, emperyalistler zor yöntemlerini de içerecek şekilde hem politik çevirme hareketiyle devrimleri boğmak hem de bağımlı ülkelerin ilhakını sonuna kadar sürdürmek için NATO'yu aktif şekilde devreye sokacaklar. Toplantı emperyalist-

lerin bundan sonraki yönelimlerinin bu şekilde olacağını kesinleştirmiş durumdadır. Türk tekelci burjuvazisi ise bir yandan kendisine verilecek görevleri yerine nasıl getireceğini hesaplarken diğer yandan bu ilişkilerin kendi topraklarındaki devrim üzerinde kaçınılmaz etkilerini hesaplamaya çalışıyor. Çünkü emperyalistlerle geliştirilen ilişkilerin proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların devrimci eylemine yol açtığını tecrübelerinden biliyorlar.

Sürecin Eylem Dersleri

NATO'nun İstanbul toplantısı, emperyalistlerle ilişkilerin devrimci harekete nasıl bir ivme kazandırdığını gözler önüne serdi. Devrimi bastırmak üzere iç savaş, sokak savaşları ve ayaklanmalara göre yeniden örgütlenmesi NATO'nun her şeye muktedir olduğu anlamına gelmiyor. Aksine, emperyalist-kapitalist sistemin bütün kurumları sistemin kendisiyle birlikte büyük bir cürüme ve çöküş içerisinde. Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş sürecine girmiş olması bu durumun kaynağı ve nedenidir.

Son süreç, Türkiye devrimci hareketinin sosyal reformist çevrelerden ayrılarak eylem birliği yapması halinde ne kadar etkili olacağını gösterdi. Okmeydanı direnişi bunun başlı başına bir kanıtıdır. Devrimci güçler geliştirdikleri devrimci eylemlerle sürece damgasını vurmuş, sosyal reformist çevreler ise devrimci güçlerin arkasından sürüklenmek zorunda kalmışlardır. Burada, devrimci güçlerin eylem birliğinin sağlanmasında Mücadele Birliği Platformu'nun çabalarını ayrıca vurgulamak gerekir. Mücadele Birliği Platformu, devrimci güçlerin güç birliği konusunda günler öncesinden başlattığı görüşmelerle bu birliğin oluşumunda etkili olmuştur.

Devrimci güçler bu süreçte, ÖDP'yle, EMEP'le ve diğer sosyal reformist çevrelerle devrimci bir eylemin geliştirilemeyeceğini olsa olsa semah dönüp zıplayabileceğini gördüler. Aynı süreç, sosyal reformistleri daha ileri noktalara çekmenin de onlardan ayrı devrimci eylemler geliştirmekle mümkün olacağını gösterdi. Devrimci güçler ileri atıldıkça sosyal reformistler ya ÖDP gibi "Tek yol devrim" diye slogan atmak zorunda kalırlar ya da TKP/SİP gibi süreçten dışlanırlar. Her iki durum da devrimin gelişimi açısından son derece yararlıdır. 1 Mayıs'ta Leninistlerin Taksim çağrısına kulaklarını tikayıp sosyal reformistlerin peşine takılan devrimci güçler, 1 Mayıs değerlendirmesini bir de bu yönden; özellikle de Okmeydanı direnişini göz önüne alarak bir kez daha yapabilirler. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 378. Gününde

Ölüm Orucu Eyleminin 1 Yılı Geride Bırakan Remzi Aydın'ın Yoldaşına Yazdığı Mektubu...

Az önce, gök gürültülü bol sulu yağmur yağdı. Kapının önüne geçip havalandırmaya yağın yağmuru izledim. Altında volta atmayı düşünmedim bile. Bunca günden sonra deli miyim? Sıcak hava yağmur keyfine diyecek yoktu doğrusu. Hele de gök gürlüyor ya, müthiş bir fon oluyor. Kimileri korkarmış bu gök gürlemelerinde, benimse hoşuma gider aksine. Yine de insan bu yağmuru izlerken, yoksul semtlerini, gecekonduları düşünmeden edemiyor. Kimbilir kaç evi su basmıştır. Kaç ailenin eşyaları mahvolmuştur. Bu düzen devam ettiği sürece, bu acılar, rezillikler devam edecek. Yoksa şu güzelim yağmurun tadına varmak için bile bu düzenin yıkılması şart. Düşünüyorum da, insanların büyük çoğunluğunun bu yağmurdan zevk aldığı, sevgililerin aldırmandan el ele yağmurun altında yürüdüğü yağmurun, karın felaket değil bereket olabilmesi, bu sistemde olmayacak. Bunu ancak sosyalizmde insanların gelecek kaygısından kurtulup yarınlarına daha güvenle baktıkları günlerde mümkün olacak. Fazla uzun sürmez sanırım o günlerin yaşanması...

Annem ziyarete geldiğinde tanyamadım neredeyse. Yüzünden

umut, coşku fırlıyordu. Genç yoldaşlarımızın coşkusu, kararlılığı, inancı ona da bulaşmıştı. Bu pikniğe gelmesini çok istiyordum. Bir hafta ertelenmesi bu yüzden iyi oldu. Gençleri görmek, onların ilgisine, sevgisine hedef olmak... Pikniğin coşkusu, güzelliği annemi asıl etkileiyendi. Ziyarete bana hep pikniği anlattı ve ziyaretin nasıl bittiğini anlayamadım bir türlü. Benim söyleyeceklerim vardı, hiç birini söyleyemedim bile. Fotoğrafları, ayrıntıları sizden bekliyorum. Annemin tavırlarını da siz anlatırsınız. Kabuğunu kırıldı annem...

(...)

Canım yoldaşım, çalışmalar devam ediyor. Size de bir yıl için sürpriz bir çalışma hazırlıyorum. En kısa sürede bitirmek istiyorum. Sağlık durumum da iyi. Sıvı alımımı merak etme, ihtiyaç duyduğum kadar alıyorum.

Bu kez kısa geliyorum, kendinize iyi bakın, ben sizleri çok seviyorum. Sevgi özlem ve bağlılıkla sınıksız kucaklıyorum. DAİMA!

Tüm canlarımıza sevgi ve selamlar

Remzi

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR!

2000 yılından bu yana devam eden Ölüm Orucu eyleminde iki savaştı bedenlerini tutuşturarak ölümsüzleştirdiler. Sincan Zindanı'nda eylemlerini sürdüren Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu, eylemlerinin 249. gününde zorla müdahale işkencesine, 22 Haziran'da bedenlerini tutuşturarak cevap verdiler.

Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu'nun ölümsüzleşmesi üzerine 25 Haziran'da Konak Eski Sümerbank önünde TAYAD'lı aileler tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Mücadele Birliği Platformu'nun da destek verdiği basın açıklamasında; "Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu'yu Ölüm Orucundayken zorla müdahale ile kaldırdığı hastanede, zorla müdahaleye ve tecride dur demek için bedenlerini tutuşturdular. Daha kaç insanın ölmesini bekliyorsunuz. Daha ne kadar sansür uygulayıp ölümleri gizleyeceksiniz... Buradan tekrar soruyoruz. Hapishanelerde 114 insan öldü duyduunuz mu?" ifadeleleri yer aldı.

Basın açıklaması "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Bekir Baturu Ölümsüzdür", "Hüseyin Çukurluöz Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarının atılmasıyla son buldu.

Y.E Mücadele Birliği/ İZMİR

Ölüm Orucu Eylemlerinde Ölümler Pespeşe

F tipi zindanlara karşı isyan ateşi bu kez Sincan zindanında parladı. Hüseyin Çukurluöz eyleminin 249. gününde Bekir Baturu ise eyleminin 250. gününde zorla müdahale işkencesine protesto etmek için bedenlerini ateşe vererek ölümsüzleştirdiler.

Sincan F tipi zindanında Ölüm Orucu eyleminin 10. Ekibi (Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi)'nde yer alan Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu, 22 Haziran günü feda eylemi gerçekleştirdiler.

Kurtuluşa giden yolda bu büyük eyleme katılmanın onuru ve gururuyla, kızıl bantı tereddütsüzce alınlarına bağlayan iki yiğit kahraman, faşist devletin sakat bırakmak amaçlı zorla müdahalelerine bedenlerini tutuşturarak cevap verdiler. Hiçbir güç devrimcilerin, insanlığın kurtuluşu yolundaki kararlı mücadelesi önünde engel olamayacaktır. Bu öyle bir kararlılıktır ki, 300 gün, 400 gün Ölüm Orucularını sürdürebiliyor. Bu öyle bir bilinçtir ki, öleceklerini, sakat kalacaklarını bile bile feda eyleminde bulunabiliyor. F tipi zindanlara karşı eş benzeri görülme bu büyük savaşa, devrimci tutsakların dışarıdaki sesi olmalı; zindanlara faşist devletin başına yıkmak için tüm gücümüzle seferber olmalıyız.

İki savaştığımızı daha güneşe uğurladık... Ölümsüzleşenlerin sayısı 114'e ulaştı. Ölüm Orucu eylemi yılları geride bıraktı ve her şeye rağmen büyük bir kararlılıkla sürdürülüyor.

**HÜSEYİN ÇUKURLUÖZ ÖLÜMSÜZDÜR!
BEKİR BATURU ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

İzmir'de DETAK'ın Sesi Yükseliyor

Sürecin, Haziran ayı ile iyiden iyiye sıcaklaştığı şu günlerde, bulunduğumuz her alanda propaganda ve ajitasyonun önemi daha da öne çıkıyor.

Biz de bu nedenle, İzmir Fuarı'nda gerçekleştirilen Grup Munzur, Koma Çiya ve başka grupların da sahneye çıktığı konserde, devrimci tutsaklarla dayanışma çağrısıyla, DETAK kartlarımızla katıldık.

Kartları dağıtmaya başladığımızda yoğun ilgiyle karşılaştık. DETAK'ın işlevi ve yaptıklarını anlattığımızda bu ilginin daha da arttığını gördük. Özellikle konuştuğumuz gençler, bizimle yakından ilgilendi.

Grup Munzur sahneye çıkınca, sloganlar birbiri ardına atılmaya başlandı. Biz de; "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "İstanbul NATO'ya Mezar Olacak" sloganlarını attık. Attığımız sloganlara yoğun katılım vardı. Grup Munzur'un ardından Koma Çiya'nın sahneyi almasıyla, biz de "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Vur Gerilla Vur, Kürdistan'ı Kur" sloganlarımızı gür bir şekilde haykırdık.

Sloganlarımız bittikten sonra, bir Kürt ananın bizlere sarı-kırmızı-yeşil bir fular hediye etmesinin ardından eylemimizi sonlandırdık.

Ve bir kez daha gördük ki, doğru sloganlar ve doğru politikalar her yerde karşılığını buluyor.

**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!
REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!**

Y.E.Mücadele Birliği Dergisi Okuru
İzmir

GAZİ'DE PANKART EYLEMİ

Mücadele Birliği Platformu olarak NATO Zirvesi öncesi, NATO'ya karşı hazırlanmak için "Halkların Katili NATO'yu Dağıtalm" ve 2-6 Haziran 2001'de Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan için "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür" yazılı pankart hazırladık.

Pankartımızı 26 Haziran sabahı sabah 07:00 civarında işçilerin-emekçilerin işe gideceği saatte (onların görmesi için) İsmetpaşa Caddesi'ne karşılıklı olarak astık. Akşam saatlerine doğru ise pankartımızın altında akrepler, sivil polis arabaları, polisleri çoğalmış gördük. Pankartın altındaki taşları farklı bir şey zannettiklerinden pankartlara uzaktan baktılar. Daha sonra iplerini keserek indirdiler. Panik içinde ve korkulu tavırlarla uzaklaştılar.

Mücadele Birliği Platformu
Gazi

İzmir Ayışığı'nda AYSUN BOZDOĞAN ANMASI

Ayışığı Sanat Merkezi'nde, 20 Haziran günü ölümsüzleşmesinin 3. yıldönümü olan Aysun Bozdoğan'ın anma etkinliği yapıldı.

26 Haziran 2001 tarihinde Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzlüğe uğurlanan Aysun Bozdoğan, Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticisiydi. Ayışığı Sanat Merkezi de ismini ondan almıştı.

Aysun Bozdoğan'ın anması, saat 18.00 civarında, katılımcıların platforma çıkmasıyla başladı. Bu esnada, Aysun'un bir şiirinden bestelenen parça çalındı.

Bu parçanın ardından Aysun Bozdoğan'ın şahsında tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu yapıldı.

Anma etkinliğine Aysun için yazılan şiirler ve metnin okunmasıyla, bestelenen parçaların söylenmesiyle devam edildi. Etkinliğe katılan herkese Aysun'un anlatılmasının ardından; "biz burada size Aysunumuzu anlatıyoruz, çünkü sanatımız insanlaşma sürecinin bir parçası" denildi.

Konuşmaların ardından hep bir ağızdan söylenen Komsomol Marşı'yla anma sona erdirildi.

Aynı gün içerisinde Ayışığı Sanat Merkezi, zindan sorununu konu alan "Sessiz Ölüm" filminin gösterimini de yaptı.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

DENİZLERİN RUHUyla NATO'YU DAĞITMAYA

Katiller sürüsü, dünya halklarının kanlarının pazarlığını yapmak için yine işbaşında. NATO'nun gerçekleştireceği bu zirve, yeni savaşların planlanacağı, pazarlıkların yapılacağı bir zirve olacaktır. Ama öncelikli olarak işbirliği Türk devletinden istenen, bu zirvenin güvenli bir şekilde gerçekleştirilmesiydi. İşbirlikçiliğinde kusur göstermeyen TC, zirve öncesinde, medyasıyla bütün emekçi kitleler üzerinde korku yaratarak, insanları sindirmek istedi. Aldıkları önlemlerin asla geçilemez olduğunun propagandasını yaptı. Bunu yaparken, aynı zamanda devrimci güçleri de ezmeye çalıştı. Bir çok devrimci gözaltına alındı, tutuklandı, tehdit edildi. Ama yine de "güvenlik"lerini riske sokan çatışmaları engelleyemedi.

Bizler, Sarıgazi'den Leninistler olarak, Sarıgazi'de gerçekleştirdiğimiz çalışmalarla, NATO Zirvesi'ne, emperyalizme ve kapitalizme olan öfkeyi örgütlü güce dönüştürmeye çalıştık.

Öncelikle Sarıgazi'de bir birliktelik deneyimi yaşandı. Sarıgazi NATO ve İş-

gal Karşısı Birlik önce bir bildiri çıkartarak kendini deklare etti. Bu birliktelik, esas olarak emekçi kitleleri içine katacak bir birliktelik olarak düşünülmüştü; ama bu, pratikte böyle olmadı. Ve kısa süre sonra da faaliyetsizleşti.

Biz Leninistler, bu aşamadan itibaren kendi çalışmalarımıza iyice yoğunlaşarak Sarıgazi'den NATO'ya karşı bir ses yükseltmeye çalıştık.

Y.E.Mücadele Birliği'nin çıkartmış olduğu bildiriler, broşürler, kuşlamalar ve afişler bizim kitle iletişim araçlarımız oldu.

Bildirilerimizi ve broşürlerimizi Sarıgazi'nin bütün mahallelerinde ev ev, kapı kapı dolaşarak Sarıgazi halkına ulaştırdık. Gittiğimiz her yerde oldukça olumlu karşılandık, sohbetler geliştirdik, insanları NATO hakkında bilgilendirmeye ve NATO'ya karşı Mücadele Birliği saflarında eylemlere çağırdık.

20 Haziran Pazar günü bir panel gerçekleştirilerek insanları NATO hakkında bilgilendirmeye ve NATO'ya karşı harekete geçirmeye çalıştık. Yaklaşık

30-35 kişinin katıldığı panel, müzik dinletisiyle devam etti ve halaylarla son buldu.

Haziran'ın 21'inden itibaren çalışmalarımız hız kazandı. Pazartesi gününden itibaren 4 gün boyunca 10-15 kişilik grupla Sarıgazi'nin en işlek caddesi olan Demokrasi Caddesi'nde, caddenin başından sonuna kadar kuşlamalar, bildiri dağıtımları ve sesli ajitasyonlar gerçekleştirdik. Her biri bir eyleme dönüşen bu ajitasyon çalışmalarımız, her defasında attığımız "Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım", "Kahrolsun NATO, Kahrolsun Emperyalizm", "Denizlerin Ruhuyla NATO'yu Dağıtmaya", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganları eşliğinde gerçekleşti.

22 Haziran Salı günü ise yine Demokrasi Caddesi'nin en işlek yerine "NATO'ya Karşı Savaşalım, Leninistler" yazılı pankart astık. 6 gün asılı kalan pankart oldukça ilgi çekti.

Çalışmalarımız boyunca bildiri dağıtımları esnasında üç, Yenidoğan'daki afiş çalışması sırasında da 2 arkadaşımız gözaltına alındı. Ama gerçekleşen bu gözaltılar, hiçbir şekilde çalışmalarımızı aksatmadı.

Gerçekleştirdiğimiz çalışmaların ardından, Pazar günü gerçekleşen Kadıköy mitingine bir otobüs kaldırarak mitingde ve oradan da Okmeydanı'nda barikatlarda yerlerimizi aldık.

NATO'YA KARŞI SİLAH BAŞINA!
Sarıgazi'den Leninistler

NATO'YA HAZIRLIKLARLA ESKİŞEHİR

28-29 Haziran'da İstanbul'da yapılacak olan NATO Zirvesi'ne hazırlıklar çerçevesinde, Eskişehir NATO Karşısı Birlik, faaliyetlerine önceki dönemlere göre yoğun bir şekilde hazırlandı. Haziran'ın 19'unda yapılan mitingde, her kurum ve örgüt, kendi pankartlarıyla yer alırken, Mücadele Birliği Platformu da "NATO'yu Dağıtalım" pankartı ve dövizleriyle yer aldı. Diğer bir bilgilendirme etkinliği olan bildiri dağıtımında, her grup üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye çalıştı. Ayın 24'ünde AKP önüne yapılan yürüyüş sırasında ise yaklaşık 700 kişi vardı. Genellikle "Halkların Katili

NATO'yu Dağıtalım", "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın", "İstanbul'u NATO'ya Dar Edeceğiz" sloganları atıldı. Burada sonlandırılan etkinliklerle İstanbul'daki eyleme genel çağrı yapıldı.

Y.E.Mücadele Birliği okurları olarak afişlerimizi şehrin merkezi yerlerine yapıştırdık. Hazırladığımız A4 boyutundaki "Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım" bildirilerini bir çok yere yapıştırdık.

Eskişehir Mücadele Birliği Platformu

DÜNYA EMEĞİN OLACAK

Kapitalizmin sıçramalı çöküşü şeklinde özetlenebilecek yeni bir evreye girmesiyle birlikte, proletaryanın kapitalizme karşı iki yüzyıldır süren savaşı da yeni bir evreye girdi. Tarih bizi nitel bir sıçramalar döneminin eşiğine getirip bıraktı. “Eğer tarih kuyusunu kazmasa ve temellerini sarsmasa, hiçbir güç kapitalizmi yıkamazdı”; ama o, artık yalnızca kendisi çürüten bir sistem olmaktan öte, insanlığı çürüten, doğayı ve üretim araçlarını tahrip eden, yıkıma uğratan bir sistem halini almıştır.

Kapitalizmin doğasında varolan plansız, anarşik üretim onu bu duruma getirdi. Bir yanda vitrinleri dolduran devasa bir meta yığını, bir yanda mağazaların önünde üstüne giyecek bir şey bulamadığı için tir tir titreyen insanlar.. Bir yanda fast food lokantaları bir yanda onların önünde açlıktan yutkunan insanlar... Bir yanda devasa gökdelenler, konutlar bir yanda sokaklarda yatmak zorunda kalan evsiz barsız insanlar... Bir yanda tam donanımlı fabrikalar, bir yanda her geçen gün sayıları artan işsiz milyonlar.

Bu koşullar altında “yeryüzünün lanetli-eri” denilen ezilen milyonlarca insanın kendilerini mülksüzleştirenleri mülksüzleştirmek için saldırıya geçmesinden daha doğal ne olabilir? Bu tarihsel hak, onların en gerçek haklarıdır. Emekle sermaye arasındaki çelişkiler keskinleştikçe işçi sınıfı ve emekçiler, kapitalist sisteme karşı daha büyük bir öfke ve kin duyacaklar ve bu tarihsel hakkı kullanmayı daha çok isteyeceklerdir. “Proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz karşıtlık” diyor Marx, “Bir sınıfın öteki sınıfa karşı savaşımıdır. Öyle bir savaşım ki, en yüksek ifadesine götü- rüldüğünde toptan bir devrim olur. Gerçekten de, sınıf karşıtlıkları üzerine kurulmuş bir toplumun nihai akıbet olarak vahşi çelişki ile, bede-

nin bedenle çarpışması ile son bulmasında şaşılacak bir şey var mı?” (Felsefenin Sefaleti, s.158) Bugün dünya üzerinde bulunan milyonlarca aç insana kim ne derse desin, onların açlığını bastırmaya yetmeyecektir. Dünyanın dört bir tarafında açlık ordusu büyüyor. Ve bu ordu aynı zamanda umudun ordusunu da büyütüyor. Bugün onların açlığı ne kadar kaçınılmazsa, yarın buna neden olan kapitalizmin onların aç solukları altında yıkılışı da o kadar kaçınılmazdır.

İnsanlık Bir Tercihle Karşı Karşıya

Burjuvazi, bu gidişatı engellemek, hiç değilse geciktirmek için tüm dünyada emeğe bir saldırı içinde. Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu genel bunalım artık gözlerden saklanamayacak bir duruma geldi. ABD ekonomisi başta olmak üzere, kapitalist büyük ekonomilerin yaşamakta olduğu durgunluğu artık sağır sultan bile duydu. Resesyon (durgunluk), kar oranlarının ve aynı zamanda kapasite kullanım oranlarının düşüşü artık kapitalist sistemin olağan işleyişi haline geldi. Bunun sonucu olarak kapitalist işletmeler hızla, sanki bu bunalıma bir çözülmüş gibi, özelleştirmeye başvurular. İşçi çıkarılmaları olağanüstü derecede yoğunlaştı. Her an her saat sokağa atılarak yaşamdan kovulan insanların sayısı devasa rakamlara ulaştı. Üstelik bunlar daha ucuz işgücü elde etmek için sonradan istihdam edilmek üzere bir kenarda tutulan yedek sanayi ordusu da değiller artık; düpedüz açlığa ve sefalete, kelimenin gerçek anlamıyla ölüme itilmiş insanlar. Ve bu insanların yaşamda kalabilmeleri hiç değilse asgari ihtiyaçlarını karşılayabilmek için bir yağma hareketine girişmekten başka sadece bir alternatifleri var, o da sorunu daha köklü bir şekilde çözecek olan toplumsal bir yaklanmaya girişmektir.

Bugün teknolojinin ulaştığı düzey sayesinde kapitalist dünyada yaşanan tüm gelişmeleri gözlemlemek mümkündür. 11 Eylül olayından kısa bir süre önce şirket iflaslarının nasıl birinin diğerini kovaladığı hatırlanacaktır. Ayyuka çıkan spekülasyonlar tekeli kapitalist sistemin ne kadar pisliği varsa hepsini su yüzüne çıkarmış ve kıyıya vurmuştu. Kapitalist sistemdeki sarsıntının barometresi olan borsalarda yaşanan alt-üst oluş, gelişimin yönünü göstermeye yetiyordu. ABD tam da böylesi bir dönemde 11 Eylül provokasyonu ile gerekçe yaratarak başlattığı savaşla, kendi cephesinden bu çöküş sürecini

durdurmak istedi. Ancak ABD'nin başlattığı 3.Dünya Savaşı'nın tüm dünyada yarattığı koşullar, emperyalist-kapitalist sistemin krizini azaaltmak şöyle dursun, daha da derinleştirdi. ABD'nin bu yönelimi, her geçen gün dünyadaki nesnel koşulları devrimleştiriyor; bir devrim için gerekli koşulları iyice olgunlaştırıyor. Tam da Lenin'in dediği gibi “Sava-

şın her yerde yol açtığı açlık ve yıkım, devrimci durum demektir” Şimdi bu devrimci durum, dünya üzerindeki tek tek ülkelerde sınıflar savaşının en yoğun biçimi olan iç savaşa yol açmakla kalmamış, aynı zamanda iç savaşların küreselleşip bir Dünya İç Savaşı halini almasını sağlamıştır. Şimdi insanlık, ABD'nin dünya halklarına açtığı savaşla birlikte, barbarlıkla sosyalizm arasında bir tercih yapmak zorundadır. Ya ABD'nin başlattığı yıkım savaşı devam edecek ve insanlığı tarih öncesine götürecektir ya da ezilen yığınlar proletarya önderliğinde ayaklanarak sosyalizmi kuracak ve insanlığın gerçek tarihini başlatacaklardır.

Devrimler Tarihın Lokomotifleridir

Tarih bundan sonra ilerlemek için devrimlere ihtiyaç duyuyor. İnsanlığın önüne yığılmış olan devasa sorunları nihai çözüme ulaştırmak için gelip geçici düzenlemeler ya da iyileştirmelerin bir yararının olmayacağı, bunların yeri geldiğinde emperyalist-kapitalist sistem tarafından nasıl bir çırpıda bir kenara itildiği, özellikle 11 Eylül sonrası yaşanan gelişmelerle en iyi şekilde görüldü. Tekellerin devletinin hızla faşist yöntemlere nasıl baş vurduğunu, siyasi gericilikle faşizm arasında kalın çizgiler olmadığını herkes gördü. Bu nedenle emperyalist kapitalist sistemin varlığını sürdürebilmek için işçi sınıfı ve emekçi halklara saldırısı karşısında naif dileklerle mücadele verilemeyeceği ortadadır. Proletarya kendisiyle beraber tüm emekçi sınıfları kurtarmak için kapitalizme karşı savaşmak zorundadır. Bir süredir dünya üzerinde bu savaş veriliyor. Tüm dünya üzerinde emper-

yalist-kapitalist sisteme karşı yıkım güçleri harekete geçmiş durumdadır. Emperyalist-kapitalist sistem tüm tarihi boyunca hiçbir dönem bugün olduğu kadar geniş yığınları karşısına almamıştı. Şimdi söz konusu olan Lenin'in işaret ettiği "...ezilen sınıf kitlelerinin bağrında her zaman saklı bulunan devrimci içgüdü ve çabalar"ın iyice açığa çıkmasıdır. Bu süreç kaçınılmaz olarak zora dayalı biçimde yürüyecektir. Madem ki, "Tekel artık kapitalizmin ölümüdür" ve "sosyalizme geçişin başlangıcıdır", o zaman yapılması gereken, onu zor yoluyla layık olduğu yere göndermektir.

"Marksistler", diyor Lenin, "zorun kapitalizmin tam kapsamıyla çöküşüne ve sosyalist toplumun oluşumuna eşlik edeceğini hiçbir zaman unutmadılar. Ve bu zor dünya tarihinin bir dönemini, çok çeşitli savaşlar dönemini kapsayacaktır, emperyalist savaşlar, iç savaşlar, bu ikisinin iç içe geçmesi, ulusal savaşlar... Bu çağ çok büyük çöküşler, zor yoluyla alınan askeri sonuçlar, kitle karakteri taşıyan krizler çağıdır. Bu çağ başlamıştır". Ve olayların tüm gelişimi, bu çağın tüm dünyada birbiri ardına sıçramalı gelişimi ile devam edeceğini, tarihsel inisiyatifini kaybetmiş olan kapitalist sistemin tarihin sahnesinden bir daha geri dönmek üzere çekip gideceğini ve tüm dünyanın emeğe ait olacağını gösteriyor.

Her büyük devrimin başlamak için ihtiyaç duyduğu küçük bir kıvılcım ise tüm dünyada gelişen olaylar tarafından hazırlanıyor. Bir sıçrama ile bu an da gelecek ve tüm dünya devrimlerin o muazzam etkisinin altına girecektir.□

Sivas'ta Katledilen 35 Can İkitelli'de Anıldı

2 Temmuz 1993'te Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılmak amacıyla gittikleri Sivas'ta kaldıkları Madımak Otelinin devlet eliyle harekete geçirilen gerici-dinci faşistler tarafından yakılması sonucu, aralarında yazar ve sanatçıları olduğu 35 kişi katledildi. 10'u aşkın insanın da yaralandığı Sivas Katliamının ardından 11 yıl geçti.

Sivas Katliamında yaşamını yitiren 35 canı anmak için, İkitelli'de bir yürüyüş gerçekleştirildi. Mücadele Birliği, Ekmek Davası, ESP, Pir Sultan Abdal Derneği ve İşçi Gazetesi tarafından gerçekleştirilen yürüyüşte, "Sivas'ın İşçi Sönmeyecek", "Sivas'ı Unutma, Unutmak İhanettir", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganları atıldı. Cemevi önüne gelindiğinde bir basın açıklaması okundu. Karanfillerin yere bırakılmasıyla, yaklaşık 15 dakika süren eylem burada sonlandırıldı.□

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde Sergi: GÖÇ[e(r)tme]

10-25 Haziran tarihleri arasında İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde GÖÇ konulu fotoğraf sergisi düzenlendi.

Kürt ve Ermeni halklarına dayatılan göç olgusunun eko-

nomik ve politik temellerine vurgu yapılan sergiye ilgi büyük oldu.

Faşist TC ordusunun Kuzey Kürdistan topraklarında köy boşaltmalar ve köy yakmalar ile uyguladığı baskı sonucu ortaya çıkan manzaranın gözler önüne serildiği sergide ayrıca, Kürt halkının göç ettirildiği bölgelerdeki yaşam koşullarından kesitlere de yer verildi.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi, yaptığı açıklamada; göç ettirilen halkların, ekonomik ve kültürel göçertmeyi de beraberinde yaşadıklarını belirtti.

Fotoğraf sergisi, 25 Haziran tarihinde son buldu.

Y.E. Mücadele Birliği/İZMİR

İzmir Ayışığı'nda NATO Konulu Bir Panel Düzenlendi

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde, 13 Haziran Pazar günü "Tarihsel, Siyasal Ve Hukuksal Konumuyla NATO" başlığı altında bir panel düzenlendi.

Panele, Mücadele Birliği Platformu'ndan Haluk Tüzün ve Temel Haklar Derneği'nden Volkan Algül konuşmacı olarak katıldı.

Çağdaş Hukukçular Derneği, katılımcı olmasına rağmen, mazeret göstererek panele gelmedi. Mücadele Birliği Platformu adına söz alan Haluk Tüzün, NATO'nun uluslararası sermayenin askeri örgütü olduğuna, temel işlevi olan isyan ve ayaklanmaları bastırarak için şimdi Türkiye'de bir zirveye hazırlandığını söyledi. Sonra şöyle dedi; "Bu zirveye karşı, nasıl bir tutum sergileneceği konusunda çeşitli reformist-oportünist partilerin, Denizlerin adlarını kullanarak, ama asla devrimci kişiliklerini, 6. Filo'yu nasıl İstanbul'a sokmadıklarını tartışmadan ve Denizler gibi bir mücadeleye perspektifine sahip olmadan NATO'yu nasıl dağıtacaklarını ifade etmekte. Bu reformist-oportünist tayfayı buradan bir kez daha uyarıyoruz: Denizlerin ruhu, NATO'ya karşı notalarla gitara, bağlamaya vurmak, bisikletlerle tur atmak, semah dönmek değildir. Denizlerin ruhu, zor araçları kullanıp emperyalizme-kapitalizme darbeler indirmektir. Bugün bu ruha sahip tek bir kolektif var; o da Denizlerin mirasçısı, yoldaşları olan bizleriz" dedi.

Temel Haklar adına katılan Volkan Algül de NATO'nun tarihsel işlevi üzerine konuştuğundan sonra izleyicilerin sordukları sorulara geçildi. Yaklaşık iki saat süren panele 40'ın üzerinde insan katıldı.

Soru-cevap kısmının ardından, panel sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

Gençlik Umudu Büyütüyor...

İkiteli Liseli DÖB tarafından organize edilen Gençlik Şöleni coşkulu geçti. Doğanay Düğün Salonu'nda yapılmak istenen etkinlik devletin engellemesiyle karşılaştı. Bunun üzerine etkinliğin devrimci bir kurum olan Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapılması kararlaştırıldı.

5 Haziran Cumartesi günü saat 17.00'da başlayan etkinliğin ne derece coşkulu geçeceği önceden sezilebiliyordu. Gençlik yoğun ve bir o kadar da yorucu geçen bir yılın yorgunluğunu bir nebze olsun atabilmek için adeta yerlerinde duramıyorlardı. Etkinlik sunucu arkadaşın "İnsanın insana, insanın topluma yabancılaştırıldığı, duyguların, sanatın ve kültürün yozlaştırıldığı bir dünyada yaşıyoruz. Ancak 'Başka Bir Dünya Mümkün!' Bizler bu mümkün olan, başka dünyanın kültürünü ve sanatını üretmeliyiz. Çünkü kültürümüz ve sanatımız insanlaşmanın bir parçasıdır" sözleriyle başladı. Ardından Koma Rebêr çıktı sahneye. Yiğit Kürt halkının gençleri, "durulur mu böyle bir günde" der gibi başladılar halaya. Söylediği parçalarla gençleri coşturan Koma Rebêr'in ardından, öğrenci gençliğin sorunlarının işçilerin sorunlarından bağımsız olmadığını her yerde vurgulayan Devrimci İşçi Komiteleri tarafından gönderilen metin okundu. Ayışığı Şiir ve Tiyatro Topluluğu'nun gösterimi gençleri adeta büyüledi. Gençler okunan şiirleri pür dikkat dinledi. Son olarak sahneye çıkan Grup Gece'nin Rengi, hünerli parmaklarıyla gençleri hem duygulandırdı, hem eğlendirdi. Yaklaşık 5 saat süren etkinlik gençlerin hep birlikte halay çekmeleriyle sona erdi. □

İZMİR AYIŞIĞI'NDA 15-16 HAZİRAN ETKİNLİĞİ

İşçi sınıfının kültürünü, sanatını geliştirmek ve yaygınlaştırmak amacıyla faaliyetlerini aralıksız sürdüren Ayışığı Sanat Merkezi'nde, 19 Haziran günü saat 18.00'da, 15-16 Haziran Büyük İşçi Eylemiyle ilgili bir etkinlik yapıldı.

Etkinlik, işçi sınıfı mücadelesinde ölümsüzleşmiş tüm savaşçılar için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Daha sonra, 15-16 Haziran büyük işçi eylemini anlatan bir sunum yapıldı. Sunumun hemen ardından, 15-16 Haziran eylemlerinden çekilen görüntülerle sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinlik, daha sonra karşılıklı tartışmalarla sona erdirildi.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

ZINDANLARDAN MEKTUP VAR

İki gündür gözlerimiz ekranın karşısına çakılı kalsa da, yüreklerimiz sokakların coşkun kalabalığının arasına karışıp heyecanla aktı durdu... Hele de bugün öfkeli haykırışlarla birlikte tek bir yürek, tek bir yumruk gibi büyütük umudumuzu ve inancımızı... Son olarak, yerde yarı baygın yatan can parçamızı ve hepinizi merak ediyoruz... Hepimiz biliyoruz ki; kendi sınıf kinlerini kusmada son demlerini yaşayan burjuvazi, büyük bir vahşet sergilemekten kaçınmayacak, ama kazanan, baygın haldeyken bile, yukarıya kalkan yumruk, bir tokat gibi patlayan haykırışlar olacak... Kazanan, milyonların sesinden yükselen devrim olacak, biz olacağız... Sizi seviyoruz, hepinizi sımsıkı kucaklıyor, yüreklerinizden öpüyoruz... Daima birlikte!... Sonsuzca!...

Bugün Tanya'yı anımsamamak mümkün mü? Yahut geçmişte ve bugün, dünyanın dört bir yanında can can sokakları kucaklayan ama adlarını bilmediğimiz o büyük yürekleri ve Aysunumuzu, Sibelimizi, Muratımızı... Bugün o baygın bedende ama sıkılı yumrukta hep birlikteydik... Daima!

Ellerinize sağlık, sizinle birlikte coştuk, sizinle öfkemizi haykırdık, sesimizi, soluğumuzu sizlerle taşıdık sokaklara, işgallere!... Ve şu an hala seyrediyoruz haberleri. Bayıldığı zaman bile zafer işareti yapan canımızı kucak dolu sevgilerle öpüyoruz. Hepinizi Seviyoruz... Daima!

Örs olmak istemeyen balyoz olmalıdır. O örsü döven balyoz olmak, bizim tarihsel misyonumuzdur. Bu misyonu sıkılı yumruklarıyla sokaklara taşıyan siz can hevalllerimizle birlikte bir kez daha gururla haykırdık. Zafere Kadar Daima! Sımsıkı kucaklıyoruz...

**Gebze Cezaevi'nden
Leninist Tutsaklar**

Kırmızılı canımıza...

Az önce izledik haberi... Onur duyduk... Öfkelenedik... Zor zaptettik kendimizi... Ama seninleydik, "sen" olmuştuk yine de...

Kitaplardan, romanlardan okurduk da düşlemeye çalışırdık dalgalanışımı al kızıl gelincik rengindeki umudun en sevdalı, en tutkulu haykırışını, ortasında bir başına da olsa asalaklık ve çürümüşlük mangalarının... Ama, yine de her defasında hep bir şeyler eksik kalırdı düşümümüzde, düşleyerek tamamlamaya çalıştığımız umudun o dalgalanışının haykırışını...

Ve onca kavga serüveninin de nice haykırışlarına tanık olsak da, içinde de yer almış olsak bu haykırışın, bir yanını tamamlamış olsak da düşümümüzün, bir şeyler eksik kalırdı yinede...

Taa ki, kırmızılı canımızı, seni görene değin... Bir parçası daha tamamlandı o düşümümüzün... Al kızıl rengindeki umudumuzun dalgalanışının en sevdalı, en tutkulu haykırıştıydı, haykıran... Üzerine yürüyüşünle o faşistin, üzerine yürüyordun asalaklık ve çürümüşlük saltanatının... Ve haykırışın bir davetiydi, çağrısıydı, eskiyi, asalaklık ve çürümüşlük dünyasını yıkıp, yeni bir dünyayı kurmanın...

Biliyoruz ki, eğer umut en sevdalı, en tutkulu haykırışıyla, zindanlarda ve sokaklarda, kırlarda ve kentlerde karşı durulmaz bir akılla dalgalanıyorsa, yakındır demek umudun bir sevda gibi yaşanacağı zaman; ve eşliğindeyiz o büyük kurtuluşun...

Kırmızılı canımız olarak sen, en güçlü kanıtı ve gösterge-siydin...

Çabuk iyileş olur mu? Bunun için olanca sevgimizi gönderiyoruz sana... Seni çok seviyoruz... Daima...!

**Kandıra F Tipi Cezaevi'nden
İbrahim, Ergül, Hasan**

BU DAVET BİZİM

Boğaziçi Ekin Sanat Derneği ile başlayan geleneksel pikniğimizin, bu yıl Ayışığı Sanat Merkezi olarak onüçüncüsünü 13 Haziran'da düzenledik. Yıllardan sonra yeniden tekne ile Büyükkada'ya yaptığımız piknik bir çoğumuzun geçmişe ait anılarını canlandırırken, ilk kez adaya gelenler ortamdandır memnundu.

Sabahın erken saatinde başlayan tekne yolculuğumuz, dağıttığımız kahvaltı ve içeceklerin ardından davul-zurna eşliğinde halaylarla devam etti. Adaya ulaştığımızda herkesin getirdiği yiyecekleri bir araya toplayan yemek komitesi görevine başladı. Onların görevi, ortak sofranın en iyi şekilde hazırlanmasıydı. Bu arada kimileri öbek öbek ağaçların altında sohbet ederken, kimileri de top oynuyor, halay çekiyordu.

Ortak sofranın kurulmasıyla birlikte herkes bir araya toplandı. Yemekler yenildi, sohbetler edildi ve ardından hazırladığımız program için herkesi çardağın yanına davet ettik. Haziran sıcakları yoğun gündemleri önümüze koymuştu. En önemlisi de halkların katili NATO'nun toplantısını ülkemizde yapacak olmasıydı. Nazım ve Ahmet Arif'i Haziran sıcaklarında uğurlamıştık sonsuzluğa, tıpkı Aysun canımızı, Ayışığımızı uğurladığımız gibi... 15-16 Haziran işçi sınıfının büyük eylemini selamlıyorduk diğer yandan... 15-16 Haziran ve NATO'yla ilgili olarak yapılan konuşmanın sonunda, pikniğe

katılan insanlar, İstanbul'u emperyalist katillere dar etmek için sokağa davet edildi. Adından Ayışığı Sanat Merkezi İkitelli Şubesi çalışanlarının hazırladığı tiyatro gösterisi büyük bir beğeniyle izlenildi. Pikniğimize katılan bazı dostlarımız bağlamalarıyla seslendirdikleri türkülerini bizlerle paylaştı. Ardından Nazım'ın ölüm yıldönümü nedeniyle Ayışığı Şiir Grubu'nun hazırladığı gösteriye geçildi. Büyük bir beğeni toplayan çalışma, kısa zamanda hazırlanmış olmasına rağmen, gerçekten başarılıydı... Halayların ardından, toplanma vakti gelip çatmıştı. Tekne kıyıya yaklaştığımda, bizler de eşyalarımızı toplayıp yürümeye başlamıştık. Teknede devam eden halaylarımızla 13. geleneksel pikniğimiz son bulmuş oldu.

Ayışığı Sanat Merkezi "Bahara Merhaba" etkinliğiyle başlattığı yeni dönem çalışmalarını, her seferinde biraz daha geliştirerek devam ettiriyor. Atölye çalışmaları hızla yol alırken, yeni yeni atölyeler kurmak için uğraşıyoruz. Tüm dostlarımızı atölye çalışmalarında görmek istiyoruz. "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" diyerek, bu kavgada birlikte olmaya davet ediyoruz. Bu davet bizim...

Ayışığı Sanat Merkezi

Yeni bir “Biz” Olarak YÜZÜMÜZ HEP İLERİYE DÖNÜK

“Sayılar neyi gösterir” der; Nazım dizelerinde... “Sayılar neyi gösterir?” Dünyamızın üzerine karabasan gibi çöken vahşetin ve barbarlığın sınırsızlığında, kan deryalarında boğulup giden seslerin yankısı mı? Yoksa açlığın, yoksulluğun, ölümün sessiz çığlığını mı? Büyür, durur sayılar... Birbirinin üzerine yığıla yığıla, yan yana dizile dizile, katlana katlana büyüyen dehşetin adı olur. Kapitalizm altında yaşamak zorunda bırakılan insanlığın yüzyüze kaldığı akıl almaz vahşetin sınırsızlığını; bir avuç sermaye sınıfının yaşaması pahasına yok oluşa sürüklenen tüm insanlığın çırılçıplak ortaya çıkan görüntüsünün dayanılmaz boyutunu gösterir sayılar. Bir de, “*Ya ölü yıldızlara hayatı götürceğiz ya da dünyamıza inecek ölüm*” diyerek yola çıkıp, dillerinde “zafer türküsü” çoğala çoğala yürüyenlerin adını gösterir sayılar.

Tarihler boyu insanlık; kendini ezen, sömüren, baskı altında tutan egemen güçlere karşı ne savaşmaktan geri durdu, ne de insan kalabilme, insan soyunu devam ettirebilme mücadelesinde nice büyük kahramanlıklar yaratmaktan, nice fedakarlık örnekleri ortaya koymaktan geri durdu. İnsan kalabilme çağının eşliğinde olduğumuz bugün; sınıflar savaşımı tarihimizin bize öğrettiklerinden çıkarttığımız en önemli ders; büyük bir cüret, fedakarlık ve kararlılık ortaya koymadan ne kavgayı büyütebileceğimiz, ne de yüzümüzü “zafer”e çevirebileceğimizdir. Kapitalizmi yerle bir etme savaşımımızda en büyük gücümüz yine, tarih bilincimizin yol göstericiliği oluyor. Dünyanın her köşesinde kapitalizme karşı ayaklanan ezilen-sömürülen halklar “Yeni bir dünya” yaratmak için yine bu güçle yol alıyor; devrim yapma cüretini, yazılan “kahramanlık destanları”yla büyütüyorlar.

Devrim mücadelesinin yükselişe geçtiği her dönem; devrim cephesinin en önemli mevzilerinden biri olan zindanlardan yükseltilen mücadele; savaşımın yönünü belirlemede önemli bir role sahip olmuştur. Sermaye sınıfının; tüm toplumu baskı altında tutma ve sindirme politikalarının hayata geçirilmesinde bu önemli mevziyi teslim alma girişimi; en büyük katliamlar ve her türlü vahşetle insanlık dışı uygulamalarla gerçekleşmiştir. Devrimci tutsakların büyük kahramanlık örnekleri yaratarak geri püskürttüğü bu saldırılar, zindanları; bir yandan devrim cephesinin geçit vermez kaleleri haline getirirken, diğer yandan da savaşın diğer tüm cephelerinde büyük bir moral ve umut kaynağı haline getirmiştir. Bunu en açık biçimde; devrim tarihine en büyük cezaevi katliamı

olarak adını yazdıran “4 gün savaşlarına” ve dört yılını tamamlamak üzere olan Ölüm Orucu eylemimize bakarak görebiliriz.

Ezilen-sömürülen halkların özgürleşme savaşımında onların mücadelelerinin yönünü belirlemede etkili olan şey kuşkusuz; büyük bir feda ruhuyla, tüm yaşamlarını devrim davasına adayan, ezilen halkların kurtuluşu uğruna devrim bayrağını inançla, kararlılıkla ellerinde taşıyarak, düşmanın her türlü saldırısını çelikten bir iradeyle karşılayan kahramanlık abideleri olmalarıdır.

Dünya devrim tarihine; yenilmezliğin, başeğmezliğin görkemli bir örneği olarak geçen Ölüm Orucu eylemimiz ve her biri ayrı bir kahramanlık, ayrı bir direniş destanı yazan öncü savaşçılarımız; “Ayaklanmalar Yüzyılı”nın yönünü belirlemeye devam ediyor. Devam ediyor savaş!..

Yaşam ve ölüm, karanlık ve aydınlık, yeni ve eski tutuşmuşken kıyasıya bir savaşa, zaman bir kayıt düşüyordu tarih sayfalarına; 26 Haziran 2001... Yeryüzünde yaşayan milyarlarca “ölümlü” kalabalığın içinden bir kadın, henüz 26 yaşındaki gencecik bir kadın; soğuk bir hastane odasında; “ölümsüzlüğün” resmini çizdi... “İlk” olmadığını bilmenin mütevazılığı, “son olmayacağına olan bütün inancı ve güveniyle; şaha kaldırdığı atının üzerinden yükselip tutundu “Ay”ın çengeline ve yüreğinde/bilincinde topladığı en ileri, en güzel olan ne varsa insana dair, avuç avuç “sun”du, tüm insanlığa... “Haydi” diye haykardı: “İleri! Daha ileri!... Kavgayla!... Devrime!... Zafere!...”

Aysunumuz... Devrim yapma iddiasıyla yola çıkanların; bir çok çetin kavgalardan, çatışmalardan geçmesi gerektiğini, devrim yangınının ancak o, küçük kıvılcıkları tutuştura tutuştura büyütebileceğini en iyi kavramış Leninist bir partizandı... Genç yaşına rağmen; kavganın her alanında en önde olmak, kavgayı daha da büyütme ve zaferden zafere koşmak için tereddütsüz ileri atılıyordu.

Aldığı her görevi büyük bir sorumluluk bilinci içinde yerine getirmesi, mücadelenin sıkıntı ve zorlukları karşısında hiçbir yılmınlık belirtisi göstermemesi ondaki “her şey devrim için” anlayışının ne kadar gelişkin olduğunun göstergesiydi. Çalışkanlığı, disiplini, titizliği ve yaratıcı kişiliğiyle bulunduğu her alanda; kısa sürede mücadeleyi örme becerisini başarıyla yerine getiriyordu. Yüreğinde taşıdığı insan sevgisini; mütevazılığı, fedakarlığı ve özverisiyle bütünleştiren Aysunumuz, yoldaşlarının ve onu tanıyan büyük-küçük herkesin sevgi ve saygısını kazanırken; düşma-

nında şimşeklerini üzerine çekiyordu... Defalarca gözaltına alınması, işkencelerden geçirilmesi, tutuklanması onu yıldırılmamış, düşmanın her saldırısından sonra kavgaya daha fazla bağlanarak; kadife sesiyle "devrim" türküsünü söylemeye devam etmişti.

Karşı-devrim bütün saldırılarını yoğunlaştırdığı; devrimimizi boğmak için her yönden kuşatma altına almaya çalıştığı bir süreçte yeniden tutsak düşen Aysunumuz; devrim cephesinin yıkılmayan mevzisi zindanların, büyük kavgalara gebe olduğunu biliyor ve kendini "yenilmez savaşçı"lığa hazırlıyordu.

Devrimci tutsakları tümünden teslim almaya yönelik başlatılan "19 Aralık Zindan Savaşları"ndan, zaferin o büyük moral gücüyle çıkan tutsaklar, atıldıkları hücrelerde direnişi büyütürken; kazanılacak daha bir çok zaferi kucağında taşıyordu günler... Devrime bir adım daha yaklaşmanın, kavganın daha da büyütülmesinden geçtiğini ve öncünün kitlelere nasıl savaşılması gerektiğini göstermek zorunda olduğunu bilen Leninistler; büyük bir coşku ve heyecanla sarıldılar kavga bayrağına... Bu kez; üzerinde Ölüm Orucu eylemi yazılı kavga bayrağı taşıyacak olan... "Son savaştan bir çok şey öğrenerek, yeni bir 'BİZ' olarak çıktık" diyen Aysunumuz, hiç tereddütsüz atılıp ileri, kavradı kavga bayrağını... Yepyeni "BİZ"leri yaratacak öncü savaşçılardan olmanın gururu ve onuruyla parlıyordu gözleri...

"Anımızda 30 onurlu yılın teri, kılıçlarımız bilenmiş..." diyerek yola çıktığında; bu yolun ne kadar uzun ve zor olduğunu biliyordu. Fakat; "Bir tırtılın kozadan kelebek kanatlarıyla çıkışınca destansı, bir yangın gibi kavurucu..." bu yol yürünmeliydi. Yürüdü Aysunumuz... Ve tarihi bir dönemeçte, tarihsel bir eylem için-

de yer aldığını kavramanın bilinciyle haykırdı

"Çıktık yola nice kararsız,
tırısa geçen atlarımızın toynaklarının tozunda bırakarak...
Ardımıza bakmadık hiç
Yüzümüz hep ileriye dönük..."

Yürüdü Aysunumuz... "Can pazarı bir savaş meydanında" zaferin o büyük muştularını doldurup yüreğine; kinini bileye bileye, öfkeyi büyüte büyüte yürüdü...

Hücre hücre erirken bedenler, her bedenden ayrı bir namlu uzanmalıydı hedefe... Hiç tereddütsüz basılmalı tetiğe ve saplanmalıydı kurşun yapılan yürekler, karanlığın bağına... Ki; boydan boya yırtılsın karanlık... Yırtılsın ki; kucağında taşıdığı "ölü yıldızlar" yaşam bulup, ışılsın sonsuza kadar...

"Alev alev" yanan gözleriyle "yaşam" dedi Aysunumuz... Çocuk güllüşleri kadar aydınlık, yoldaş yürekleri kadar sıcak, insan güzelliğinde bir "yaşam"... Ne azgın dalgaların hismi titretebildi gözlerindeki o alevi, ne de yoldaş elinin sıcaklığının, avuçlarında kayıp gidişinin acısı...

Bir Ölüm Orucu savaşçısı olarak çıktığı büyük yürüyüşün her anında kendine, yoldaşlarına, partiye ve devrimin zaferine duyduğu o büyük güvenle yol aldı ve alını "zafer"e yasladı Aysunumuz...

Aysunumuz... Ayışığımız... sen hücre hücre eriyen bedeninde devrimi büyütüp, 21. yüzyılın "ilk özgürlük savaşçıları"ndan olma onurunu elde ederken, dünyanın bütün ezilenleri bir bir toplayıyordu savaş meydanlarına. Ve zaman; dünyaya incek "ölümle-yaşamın" son kavgasına doğru ilerliyordu...

Ardımızda bıraktığımız üç yılın her günü bir yüründe; sermaye sınıfının en kanlı, en vahşi, en katliamcı saldırılarını taşırken, diğer yüzünde; ezilen halkların en büyük direnişlerini, çatışmalarını ve "kapitalizme karşı savaş" haykırışlarıyla ayağa kalkışlarını taşıdı... Ve şimdi, yeryüzünün her karış toprağında ezilen sömürülen halklar kendi kahramanlık destanlarını yazmaya, "açlık ordularıyla" kapitalizmin kalelerini parçalamaya koşuyor... Sürüyor savaş!...

Aysunumuz... Ayışığımız... sen, yenilmezliğin ve başeğmezliğinle devrim savaşçıların nasıl olması gerektiğini gösterirken, arın sıra yürüyen nice kahraman yürekler "göğü fethet" çıktı... Ve şimdi; dünya devrim tarihinin görkemli sayfalarında yerini alan Ölüm Orucu eyleminde bayrağını aynı kararlılık, aynı inanç ve çelikten iradeyle Remzi canımız dalgalandırıyor... Sürüyor Ölüm Orucu eylemi...

Bugün, her kavgada; devrimci tutsakların sahiplenilişi ve ölümsüzleşen kahraman yüreklerin, kavga bayrakları olarak taşınması; kitlelerin öncüleriyle buluşması, mücadelelerini kendilerine örnek almasını getiriyor!... Büyüyor Devrim!

Ve sürecek devrim yürüyüşümüz... "Omuz başımızdaki, önümüzdeki yiğitler hiç gözünü kırpmadan düşüyor ve biz onların inançlı kanlarıyla boyadıkları doğurgan toprağa daha sert, daha yek vücut olarak basarak" ilerliyor, devrim yangını büyütüyoruz...

Hücre hücre eriyen her bedenden yükselen "zafer naraları" dalga dalga yayılan "savaş naraları"na dönüşüyor... Savaş Sürüyor Sürecek Zafere Kadar!... Şan olsun, bedenleriyle devrim ateşini kucaklayanlara... □

AYSUNUMUZDAN ÖĞRENİYORUZ

Merhaba,

Ayışığımızı sonsuzluğa yolcu edişimizin bir yılını daha geride bıraktık.

Aysunumuzun kararlılığı, bağlılığı mücadele edenlere her zaman örnek olmaya devam edecektir.

Onun güllüşleri, sevgisi, her zaman insanlaşma çabasında olanlara örnek olacaktır.

O, yeni bir dünya kurmak isteyenler için, her zaman yol gösterici olacak.

Aysunumuzdan öğrendik ve öğrenmeye devam edeceğiz.

Sevgi, özlem ve bağlılıkla... görüşmek üzere...

**Kandıra F Tipi Zindanından
Bir Yoldaşı**

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**GAZİ, KADIKÖY, TAKSİM
OKMEYDANI, İKİTELLİ**

**LENİNİSTLER
SAVAŞIYOR**

Leninistlerin kurduğu barikat

Polise karşı sapanıyla savaşan
Leninist bir savaşçı

HALKLARIN KATİLİ NATO'YU DAĞITILIM SLOGANIYLA ÖNE ÇIKAN MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU OLDU.

NATO VE BUSH KARŞITI BİRLİK İÇİNDE OLMAMAMIZA RAĞMEN, TÜM SÜRECİN ÖRGÜTLEYİCİ VE YÖNLENDİRİCİLERİNDEN BİRİYDİK. GEZİ PARKINDA NATO'YA KARŞI SEMAH DÖNMEYİŞTİK. RESİM YAPANLARI SEYRETMEDİK. AMA DEVRİMCİ EYLEMİN OLDUĞU HER YERDE BİZ VARDIK. PROLETARYANIN BAĞIMSIZ SINIF ÇİZGİSİNDE KENDİ EYLEMLERİMİZİ DE DÜZENLEDİK. VE SÜRECİ BİR BÜTÜN HALİNDE EYLEMLİLİK İÇİNDE GEÇİRDİK.

EYLEMLERİN İLK FİTİLİ GAZİ'DEN TUTUŞTURULDU. HER ZAMAN AYAKLANMALARIN KALBI OLMUŞ, İSTANBUL'UN EMEKÇİ SEMTİ GAZİ'DEN...

GAZİ MAHALLESİ'NDEN NATO'YA KARŞI YAPILAN EYLEM GÜNCESESİ

28-29 Haziran'da İstanbul'da toplanacak olan NATO zirvesine karşı Gazi Mahallesinde Mücadele Birliği Platformu, ESP, HÖC, Demokratik Halklar Platformu, Partizan çevresinin bir araya gelerek Gazi NATO Karşıtı Birlik oluşturuldu. Oluşturulan birlik hemen bir eylem takvimi çıkardı:

- 14 Haziran Heykel Parkından Dört Yol'a meşaleli yürüyüş.
- 16 Haziran Gazi Mezarlığından Cemevi'ne yürüyüş.
- 18 Haziran Cemevinden Köşe Durağına kadar yürüyüş.
- 20 Haziran Barajüstü'nden İsmet Paşa Caddesi'ne yürüyüş.
- 22 Haziran Karayollarından Cemevi'ne kadar yürüyüş.
- 24 Haziran Dört Yol'da meşaleli yürüyüş.

14 Haziran...

Saat 20:30'da ilk eylem heykel parkında kitlenin toplanmasıyla

başladı. Meşaleler yakıldı, düzenli bir kortej oluşturuldu. "İşgale, İşkenceye, NATO 'ya Karşı Mücadeleyi Yükseltelim" pankartının açılmasıyla yürüyüş sloganlarla başladı. Yürüyüş boyunca sık sık "Halkları Katili NATO'yu Dağıtalım", "Irakta Namlular İşgalcilere", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" sloganları hep bir ağızdan atıldı. Eski karakola geldiğimizde önümüz polis şefleri tarafından kesildi. Bu engellemeye karşı polislere: Dört Yol'a kadar yürümekte kararlı olduğumuzu söyledik ve yürümeye devam ettik. Aynı polis şefleri Dört Yol'a geldiğimizde yine önümüzü kestiler. Önümüzden çekilmelerini söyledik. Onlara üzerimize yürüyüp bir eylemciye saldırdılar. Kitle hemen harekete geçti ve polis şefleri tekme tokat dövüldü. Komiserleri ise kaçıp akreplere binip uzaklaşmayı denemişlerdi ki eylemciler bu kez de akrepleri taşlamaya başladı. Hemen ara sokaklara ve Dört Yol Caddesi'ne barikatlar kuruldu. Barikatlarda sık sık devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı sloganları atıldı. Uzunca bir süre ne akrepler ne panzerler ne de polisler yanımıza yaklaşabildi. Yaklaşamazlardı. Çünkü yaklaştıkları anda geri püskür-

tülüyorlardı. Hepimizin morali coşkusu doruklardaydı. Gazi sokakları sanki 95 Gazi ayaklanmasındaki görüntüler gibi olmuştu. Bir anda ortaklık Filistin sokaklarına dönüştü. Sokak çatışmamız gece saat 00:30'a kadar devam etti. Panzerler, gelen takviye güçleriyle birlikte üzerimize yürüyorlardı. Panzerlerden su sıkılıyor, gaz bombaları atılıyor aynı zamanda hiç çekinmeden rahatça gerçek mermiler yağdırıyorlardı üzerimize. Bütün bunlara karşılık hiç kimse kaçmıyor aksine hiç umulmadık kişiler katılıyordu eyleme.

Çocuklar kucaklarına taş toplayıp; "taş isteyen, taş alın" diye bizlere taş yetiştiriyorlardı. En sonunda ne yapacağımı şaşırان düşman takviye çevik kuvvet ekipleriyle üzerimize çok yoğun bir şekilde kurşun sıkmaya başladı. Eylemcilerin ara sokağa dağılmasıyla o gün eylemimizi bitirdik. Polisler köpekleriyle eylemcileri aramaya, evleri basmaya başlamıştı. O gün yaşananlar düşmanı çok şaşırtıp aptallaştırdı, ne yapacağımı bilemez hale getirdi.

16 Haziran...

Eylem takviminin ikincisi ise 16 Haziran'daydı. Saat 20:30'da Gazi mezarlığından Cemevi'ne yürünmesi için bir araya gelindi. Yine meşalelerimizi yakttık, kortejimizi oluşturduk. Bu kez sayımız daha fazlaydı. Yaklaşık 150 kişiydik. Pankartımızı açtık ve belirlenen sloganlarımızı gür bir sesle haykırarak Cemevine kadar yürüdük. Bu kez faşistler 14 Haziran eyleminden ders almış olacaklar ki yanımıza bile yaklaşmadılar. Cadenin en aşağısında toplu halde eylemi bitirmemizi beklediler. Bizlerde eylemimizi sloganlarla insanlara ajitasyon çekerek ve devrimci marşımızı okuyarak bitirdik. İnsanların yoğun ilgisi vardı. Eyleme yeniden 95 Gazi Ayaklanması başlıyor diye seviniyorlardı.

18 Haziran...

Saat 20:30 ve biz yine aynı disiplinle bir araya geldik. Pankartımızı açıp yürümeye başladık ki, polislerin saldırısına uğradık. Yoğun bir şekilde gaz bombası atıldı, tazyikli su sıkıldı. Ve tabii ardından üzerimize kurşunlar yağdırıldı. Kitleyi dağıttığımız sanan düşman dört yoldaki barikatların kurulduğunu hemen fark edemedi. Barikatlarda uzun süre çatışıldı. Polisler otobüslerin yolunu kestiler ve otobüsten yolculara sataştılar. Yoldaki insanları gözaltına aldılar. Her gün biraz daha afallıyorlardı. O günkü eylemimizi yine yaptık ve yine biz kazandık.

20 Haziran...

Eylemciler eylem kararlarından vazgeçemeyerek düşmana inat yine bir araya geldi. Gazi son durakta açılan pankartla yürüyüş öncekilerle aynı tarzda devam etti. Sloganlar, marşlar, bölge halkına seslenişle İsmetpaşa Caddesi'ne gelindi. Faşistler hemen karşıma çıktı ve yine eylemin yapılmasına engel olmanın hıncıyla bizlere saldırmaya başladılar ve gereken cevabı eylemcilerden aldılar.

22 Haziran...

Eylemimiz Karayollarındaydı. Polisler ilk eylemin başlangıcından beri mahallenin girişini ve çıkışını tutmuşlardı. Mahallenin içinde panzer ve akreplerle konvoy oluşturup sokaklarda dolaşıyorlardı. O gün ise sadece giriş çıkışı değil, mahallenin her yerini çevrelemişlerdi. Sokakta dolaşanlardan bile kimlik istiyorlardı. Mahallege giren otobüsleri durdurup içindeki yolcuları pervasızca gözaltına alıp kendi otobüslerine bindiriyorlardı. Bizler ise tüm bunlara rağmen Karayollarına geçtik. Ve meşalelerimizi yakıp, pankartımızı açıp sloganlarla yürüdük. Fa-

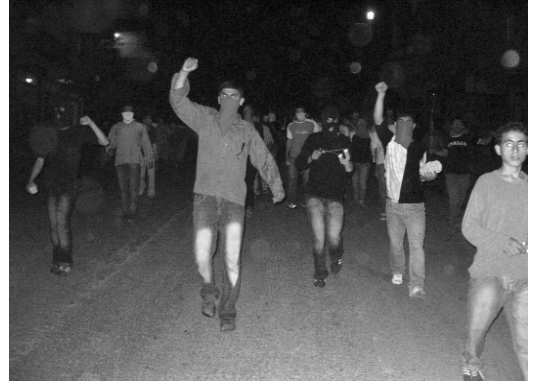

şistler arkamızda kalmışlardı. Eylemin başladığını ve bitmeye yakın olduğunu öğrenince deliye döndüler. Bütün güçleriyle toplanıp eylemin olduğu yere geldiler ve yine cevaplarını aldılar.

24 Haziran...

Artık son eylemimiz... Yine saat 20:30'da pankartımızı düşmana inat gererek Dörtöyl'e Gazi'nin merkezine çıktık. Mahalleyi inleyen sloganlarımızla yürüdük. Eski karakolun önüne geldiğimizde eylemimizi bitirdik. Polisler baş edemeyeceklerini anladıklarından ortalıkta bile gözüküyorlardı.

Yapılan eylemler insanlarda devrimci bir ruh ve moral-cesaret yarattı. Faşizmin gerçek yüzü bir kez daha görüldü. Biz Mücadele Birliği Platformu olarak, olanı olduğu gibi ve belirlenen ilkelere göre yazdık. Bu yönümüzü, doğru ve dürüst oluşumuzu, devrimci ahlakımızı vurguluyoruz. Çünkü birlikte ortak eylem kararı aldığımız, neyin nasıl olacağını birlikte karar verdiğimiz platformlardan ESP buna uymadı. Mücadele Birliği Platformu, HÖC, Partizan, DHP, ESP bir araya

gelip, NATO'ya karşı devrimciler olarak mahallemizde ne yapabiliriz diye toplandığımızda, Mücadele Birliği Platformu olarak öncelikle "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" in içerisinde merkez olarak olmadığımızı ve yerelde de olmayaçağımızı söyledik. Yaklaşık yarım saat bunun üzerine tartıştık. Çünkü diğer çevreler o birliğin içerisindeydiler. Sonunda "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" in yereldeki ayakları olarak eylemler yapılmayacağına ortak bir şekilde karar verildi.

Biz Mücadele Birliği Platformu olarak yine de şunun üzerine basa basa söyledik. Yapılan hiçbir eylemin "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" e maledilemeyeceğini yoksa biz kendi başımıza eylemler yapacağımızı söyledik. Onlar da başta ESP olmak üzere bizi onayladılar; ancak bunu en başta söyleyenlerden biri olan ESP, ikinci eylem olacağı gün Atılım gazetesine; "Gazi, NATO ve Bush Karşıtı Birlik" in 50 kişilik meşaleli yürüyüşüne saldıran polise Gazi'li emekçiler barikat kurup çatışarak yanıt verdi. 16 Haziran'da ise 300 kişilik bir yürüyüş ile ısrad Gazi'nin sokakları..." diye uzunca bir yazı yazılmıştı. Biz Mücadele Birliği Platformu

olarak gidip ESP'li arkadaşlarla konuştuk. Bu yaptıklarının devrimci ahlaka-kültüre uymadığını söyledik. Yapılan toplantılarda da daha önce özellikle belirttiğimiz şeye dikkat edilmeden tekrar böyle bir haber çıkmasını eleştirdik. Eleştirmemiz karşısında bize inanılmıyacak bir cevap verdiler; "pankarttaki yazıyı okuyamadık" larını söylediler! -Sanki pankartta ne yazıldığını bilmezcesine... - Bir sonraki sayılarında bu yanlışlığı düzeltileceklerini söylediler ve "yeter ki eylemden çekilmeyin" dediler. Fakat bunun üzerine bir de internet haberi yapıldı. Bu sefer insan sayısının daha da abartılı verildiği, olayların tam anlamıyla aktarılmadığı yine eylemleri "NATO ve Bush Karşıtı Birlik" e maleden bir haber. Yani özrü kabahatinden büyük bir tavır.

Şimdi sormak gerekiyor; Nasıl oluyor da siz bunca insanın eylemini kendinize mal edebiliyorsunuz. Nalınca keseri gibi her şeyi kendinize doğru yontmada gösterdiğiniz el çabukluğunun devrimci ahlaka yakından uzaktan bir ilgisi var mı? Bu köylü kurnazlığının size bir şey kazandırdığını kazandırmayacağını, sınıflar mücadelesinin en nihayetinde devrimci olanla olmayanı ayırt edeceğini, sıcak devrimci pratiğin iyi bir turnusol olduğunu bugüne kadar ki deneyimlerden öğrenmediniz mi?

Eylem, Daima Eylem

Ben Gazi Mahallesi'nden yazıyorum. Size NATO Zirvesi'ne karşı mahallemizde yapılan eylemlerden birini anlatmak istiyorum.

20 Haziran günü saat 22:00 da Cemevi önünden yürüyüşe başladık. Bir süre yürüdükten sonra alt taraftan panzerler saldırmaya başladı. Ben ve iki arkadaş, arkada duran panzerlere saldırmaya başladık. Kitle cadde-nin yan tarafına çekildi. Biz üç kişi ise caddenin karşı tarafındaki ara soka-ğa çekildik. Bir alt sokaktan yine caddeye çıktık. Orda duran panzerlere saldırdık. Elimizdeki materyallerle çatışmaya girdik. Arka taraftaki askeri panzeri fark edemedim, caddenin ortasındaydım. Arkadan bana çarptı. Ben yere düşüp sürüklendim. Ayağa kalktığımda ön taraftaki panzerle ar-ka taraftaki panzer beni ezmeye çalıştı. Benim de nefesim kesilmiş, ayağı-ma kramp girmişti ve koşamıyordum. Yoğun bir şekilde gaz bombaları atılıyordu. Bir gaz bombası da iki ayağımın ortasında patladı. Nefes almak-ta zorlanmaya başladım. Bir an bayılacağımı düşündüm. Bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ara sokağa girdiğimde bayıldım. Yaklaşık 15 dakika yerde kalmışım. Çevredeki esnaf, halk bana su, soğan vb. şeyler getirerek yardımcı oldular. Kendime geldiğimde kalkıp Köşe Durağı'na doğru koşmaya başladım. Koşarken de ajitasyon yapıyordum. Beni gören halk "Ne oldu sana? Şerefsiz polisler neden vuruyorsunuz bu gençlere" di-yer polise tepkilerini gösterdiler. Köşe Durağı'na geldiğimde barikatlar ku-ruluyordu. Hemen barikatlara yardım ettim. Cadde boyunca barikatlar ku-ruluyor, gelen panzerleri engellemek için taş ve molotof atılıyordu. Bu da Gazi gençlerinin söylenildiği gibi yoz kültüre kaymadıklarını gösteriyor-du.

Dört yola geldiğimizde başım ağrımaya başladı. Bayılmışım. Beni iki arkadaş ara sokağa çekmiş. Ayıldığımda beni boş bir arsada ağaçların altına bıraktıklarını gördüm. Eski polis karakoluna doğru koşmaya başladım. Koşarken silah sesleri duydum ve daha hızlı koşmaya başladım. Barikatla-rın olduğu yere ulaştım sonunda. Ve barikatın arkasındaki yerimi aldım tekrar. Eylem 15 dakika daha sürdü ve daha sonra bitirildi.

Gazi Mahallesi'nden Bir Leninist

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU'NDAN BOĞAZ KÖPRÜSÜNE PANKART

28-29 Haziran'da İstanbul'da yapılan NA-TO Zirvesi öncesi, her yerde eylemler yapıldı. Bunların en etkili olanla-rından biri, Mücadele Birliği Platformu tarafın-dan Boğaziçi Köprü-sü'nde 25 Haziran'da gerçekleşen pankart asma eylemi oldu.

Platform üyesi biri bayan iki kişi Köprü'nün Avrupa yakasındaki aya-ğına tırmanarak üzerinde "Halkların Katili NA-TO'yu Dağıtalım / Müca-dele Birliği" yazılı dev bir pankart astı. Saat 14:00 sıralarında yapılan eylemde sık sık "Halkla-rın Katili NATO'yu Da-ğıtalım", "İstanbul NA-TO'ya Mezar Olacak", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz". "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganları atıldı. Kısa sürede köprü-nün üzeri polis doldu. Köprü üzerinde trafiğin engellenmesi polisi çile-den çıkardı. Polisin muha-birimizi zorla taksiye bin-direrek Anadolu yakasına göndermesine rağmen,

muhabirimiz inatçı ve ka-rarlı bir tutum sergileyerek olay yerine geri dönmüş-tür. Eylemcilerin basın gelmediği sürece aşağıya inmeyeceği söyleniyordu. Basının gelmesiyle eylem-ciler köprüden aşağıya in-diler ve eylemlerinin ama-cını basına anlattılar.

Gözüne alınmaya

çalışılan eylemciler, buna karşı slogan atıldı. Zorla polis araçlarına bindirildi-ler. Bu esnada polis ey-lemcilerle birlikte muhabi-rimizi de darp ederek gö-zaltına aldı. Muhabirimiz gözaltına alındığı gün, ey-lemciler ise ertesi gün ser-best bırakıldılar.

LENİNİST SAFLARDA NATO'YU DAĞITMAYA

Halkların katili NATO, 28-29 Haziran'da İstanbul'da yapmayı düşündüğü toplantıda, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ni, emekçi halklara yapılacak yeni saldırı planlarını gö-rüşecekti. Dünyayı bir kan gölüne çeviren emperyalist-kapita-list sistemin askeri-polis örgütü NATO'nun yapacağı yeni kat-liamların ön hazırlıkları bu zirvede yapılacaktı. Ve Türkiye'nin bütün bu planlarda yerinin neresi olacağı bu zirvede karara bağlanacaktı.

Bizler de tüm bunlara karşı Mücadele Birliği Platformu olarak 20 Haziran Pazar günü saat 15.00'da Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yaptık. 19 Haziran günü yapmayı planladığımız basın açıklamasını, hava muhalefetinden dolayı bir gün sonra gerçekleştirebildik.

Basın açıklaması, kitlenin sloganlar eşliğinde Aznavur Pasajı'ndan Galatasaray Lisesi önüne gelmesiyle saat 15.00'de başladı. Açıklama sırasında sık sık "Halkların Katili Nato'yu Dağıtalım", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Fabrika-lar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganları atıldı. Eylem sırasında polisin aldığı yoğun güvenlik önlemi gözden kaçmıyordu. Deniz Gezmiş pankartı, kitlenin coşkusu, atılan sloganlar ve kuşlamalar, yoldan geçen insanlara eylemin amacını gösteriyordu.

Yaklaşık 30 dakika süren eylem, atılan sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği Platformu/
İstanbul

DÖVÜŞENLER ANLATIYOR...

Leninistlerin kurduğu barikat

Okurdan... 1

Okmeydanı'ndan Taksim'e

Kadıköy'de yapılan miting sonrasında akşama doğru Okmeydanı'na doğru yol aldık. Okmeydanı'na varduktan sonra kortejimizi oluşturarak Fatma Girik Parkı'na doğru sloganlarla yürüdük. Çevredeki insanlar Mücadele Birliği kortejini görünce alkış ve zılgıtlarla bizlere moral verdiler. Kortejimizin önünde Deniz Gezmiş'in büyük bir resmi vardı... 6. Filo'yu dağıtırken en önde olan yoldaşımız Deniz, Fatma Girik Parkı'na adeta heyecanı ve Leninistlerin kararlı bakış açısını taşıyordu. İlk yardım çadırımız ilgi çekiyordu. Kumanya dağıtılması, komitelerin oluşturulması, bizim ne kadar kararlı olduğumuzu gösteriyordu.

Siper yoldaşlığı yaptığımız insanlara sapan eğitimi verdik. Bu esnada bir siper yoldaşımız bize "bu tam sizlerin yani Leninistlerin kavgası" dedi. Attığımız iki sapan atışı hedefi dağıtınca göz doldürmüştü. Sabah saat 6.00 civarlarında uyanıp kumanyalarımızı aldıktan sonra muntika temizliği yaptık; çevredeki insanların verdiği battaniye ve halıları geri iade ettikten sonra saat 8.30 sıralarında Perpa'ya doğru yol aldık. Bunun sonrasında oportünistlerin oluşturduğu "diyalog komitesi" "biz polisle görüşeceğiz o zamana kadar kimse bandana ve buna benzer şeyler takmasın" diye uyarıyordu. Tabi biz önceden hazırladığımız sirke ve limon suyunu bandanaya sürmeye başlayıp hazırlığımızı devam ettik. "Diyalog komitesi"nin geri dönmesiyle birlikte Faşist TC kollukları gaz bombalarını yağdırmaya başladı. Elimdeki Deniz'in resmini hewale teslim ederken sapanım hedefine ulaşsın diye hazırlığa giriştim. Yanıma gelen siper yoldaşlarından birinin "hewal kendine iyi bak" dediği anda polisle aramızda 10-15 metre kadar vardı. Bacağımın alt kısmına aldığım gaz bombasının darbesiyle 10 dakika sonra sekerek mevzinin arkasına geçtim. Yaralandığımı gören yoldaş "geri çekil" diyordu sürekli olarak. Fakat Leninist bakış açısına sahip birinin ancak ölümle geri çekileceğini bildiğim için sadece ayağımda hasar olduğumu dile getirdim. Yoldaş, "gereksiz yere kayıp vereceğiz" diyordu. Yoldaş ön mevzilerin geçince ben tekrar barikatın arkasına geçtim. Az ileride, barikatların arkasında bulduğumuz çöp kamyonunu barikata dahil edebilmek için kontak anahtarı bulmaya çalıştık. Fakat bulamayınca arabanın yerinin iyi olduğunu düşündük ve "bizim için bir siper olur" dedik devam ettik. Bu arada, halkın bizlere verdiği desteği görünce, bir kez daha ne kadar haklı olduğumuzu düşündük. Aşağıdaki mevzilere geldiğimizde kamyonu olan vatandaşlardan biri kendi arabasını siper yaptı. Cemevi'ne gelmeden önce iki mevzi, daha sonra da dört mevzi oluşturduk. Oluşturduğumuz her mevziyi, polis helikopterleri yukarıdan görebildiği için bildiriyorlardı ve barikatlarımıza tekrardan gaz bombaları yağıyordu. Gaz

bombasından yaralanan ayağımın daha kötüleşmesi üzerine bunu fark eden bir aile beni içeri aldı. Elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmemi sağladılar. Sonra onlarla sohbet ettim ve daha da sonra bölgeyi terk ettim.

Okurdan... 2

Fatma Girik Parkı'ndan düzenli kortejler şeklinde çıktık. Kortejin en önünde Mücadele Birliği'nden yoldaşların da olduğu karma bir grup vardı. Perpa önüne yaklaştığımızda polislerin o alanda çok yoğun olduklarını gördük. Çatışmanın çıkacağını hepimiz çok ama çok iyi biliyorduk. Tertip komitesinden bir grup, polislerle konuşmaya gitti. Konuşma çok kısa sürdü. Konuşmalar biter bitmez polisler gaz bombalarını bizlerin arkasına doğru attılar. Herkes ilk etapta panikledi ve geri çekildi. Geri çekilirken orada varolan benzin istasyonunun içine girildi. Ama benzinliğin üç tarafı kapalıydı. İnsanlar, yoğun gaz bombasına tutuldular. Benzin istasyonunun içinde hepimiz polislerle çatıştık. Çatışma sonucu polisleri istasyondan püskürttük. Geriye çekilen polislerin birini yere devirdik ve sopolarla saldırdık.

Benzinliğin arkasına parmaklıklardan atlayarak geçtim. Hemen orada barikat kurmak için çöp konteynırlarını ve arabaları kullandık. O alanda 1.5 saat sıkı bir şekilde çatıştık. Çatışmalar Mücadele Birliği ve ESP'lilerdi. O alandan aşağıya çekildik ve başka bir alanda kurulmuş olan barikata yönelindik. Barikat ateşe verildi ama o alanda fazla çatışmadık. ESP'liler karar aldıklarını ve dağılacaklarını söylediler. Bizim yoldaşlar da dağılmanın doğru olmadığını gücümüzün polislerle çatışmak için iyi mevzilenildiğini söylediler. Ama ESP'liler "komite karar aldı biz de uyumak zorundayız" dediler ve bizi yalnız bıraktılar. Bunun üzerine, bizim yoldaşlar da bu koşullarda tek başımıza orada tutunamayacağımızı, ara sokaklara dağılmamız gerektiğini söylediler. Biz de, mahalle aralarına dağıldık.

Okurdan... 3

Askeri hazırlıklarımızı yapıp, zulaladık. Daha sonra Fatma Girik Parkı'na getirdik. Bütün hazırlıklarımızı tamamladık. Diğer siyasi hareketlerle toplandığımızda herkes ahkam kesip "sabah kadar çatışacak malzemelerimiz var" diyordu; hepsi kof çıktı. Sabah 8.30'da yürüyüş başladı. Askeri komite en öndeydi. Perpa'nın önüne gelindiğinde durağa Parti'nin imzası yazıldı. Herkes hazırlıklıydı. Haber geldiğinde panzerlere ilk molotof kokteyli sallayan bizim komitedeydi. Sonra gazın yoğun bir şekilde atılması ve göz gözü görmemesi nedeniyle dağınıklık yaşandı. Oto yıkamacısının arkasına geçtik. Ve ortak bir şekilde barikati kurduk. Barikata panzerin müdahalesi oldu. Panzere Leninistler tarafından molotof kokteyli atıldı. Yani panzerleri biz püskürttük. Elimizdeki malzemeleri en iyi şekilde kul-

Okmeydanı savaşlarında Leninistlerin de içinde bulunduğu grup

Kadıköy Mitingi'nden...

landık. Bir saat boyunca barikatlar korundu ve sürekli Parti sloganları atıldı. Polis alt otobanı sarıp barikat kuruyordu. Bir grup oraya gönderildi. Orada polis barikatına molotof kokteyli atıldı. Bir sivil otunun içinde polisler eylemi, eylemcileri kameraya alıyorlardı. Bunu gören leninistler arabaya molotof kokteyli attılar. Araba yanmaya başladı. Otoban trafiğe kapandı. Bir sivil polis, telefonla konuşuyordu. Kafasına taşlar yağınca kaçmak zorunda kaldı. Otobanı ilk kesen grup biz leninistlerdik. Ve yarım saat sonra, Okmeydanı içine barikata çekildik. Orada ufak tefek çatışmalar yaşandı. Amacımız Cemevi önündeki büyük gruba ulaşmaktı. Uzunca süre gezdikten sonra barikatlar kurup çatıştık. Polisin bölgeyi yoğun bir şekilde ablukaya aldığını gördük. Geri çekildik; ulaşmamız gereken yere ulaşış bekledik.

Okurdan... 4

Herkes tarafından bilinen emperyalistlerin silahlı örgütü NATO'nun zirvesinin yapılacağı tarihler vardı (28-29 Haziran). NATO'yu protesto etmek için 27 Haziran'da Okmeydanı Fatma Girik Parkı'na gittim. Geceyi orada geçirdik. Sabah uyanır uyanmaz 13 Mart Marşı'nı hep bir ağızdan söyledik. Hemen yoldaşlar arasında askeri komiteler oluşturduk hazırlıklarımızı yaptık. Düzenli hazır bir şekilde Mecidiyeköy Meydanı'na doğru, zirvenin olacağı yeri zorlamak için yürüdük. Çok kısa bir mesafe yürümüş-tük ki karşımıza polis yığıcı çıktı. Daha sonra panzerlerle, silahları ve gaz bombalarıyla üzerimize doğru yürüdüler. Gaz bombası önüme düştü. İlk defa karşılaştığım için alıp atabilirim düşüncesiyle üzerine doğru gittim. O arada fenalaştım kitleyle aşağıya koştum. Koşarken polislerin saldırısına uğradım. Yere düştüm. Yerden kalktım uygun bir yere çekildim. Yoldaşlarımı gördüm. Polislere karşı barikat kurmak için üç araba devirdik. Barikatın başında 45 dakika kadar çatıştık. Daha sonra diğer siyasi yapıların da çekilmesiyle biz Leninistler ön saflarda yalnız kaldık. Sadece beş Leninist olmamıza rağmen atılan molotof kokteylleriyle polis barikati püskürtüldü. Ve panzer tutuşturuldu. Ayrıca çatışma sırasında bazı siyasi yapılar bizden cesaret alarak Leninist saflara çatışmaya geçme kararı aldılar. Fakat biz çoğunlukta olmamıza rağmen dağınık gruplarla birleşmek için barikat kura kura geri çekildik ve tek bir cepheye birleştik. Otoyolda kurulan barikatta toplam 9 Leninist bir saat boyunca polislerle çatıştık. Ancak gaz bombalarıyla bizi geri püskürtmeyen polis bize plastik mermi sıkmaya başladı. Çoğumuz yaralandık. Buna rağmen çatışma sürdü ve yaklaşık 30 metre geri çekilerek daha sağlam bir barikat kurduk. Bu barikatta yaklaşık 1 saat gaz bombalarına karşılık sadece bayraklarımız, taşlarımız ve yüreklerimiz vardı. Ancak herkesin dağılmasıyla slogan atarak ve devrime olan inancımızı umutlarla örecek eylemimizi kısa süre ara verdik.

Okurdan... 5

28 Haziran, saat 10:00'da Kadıköy'de NATO'ya hayır mitingi düzenlendi. Biz Leninistler de yaklaşık 90 kişi bu mitinge katıldık. Haydar Paşa Numune Hastanesi önünden Kadıköy Meydanı'na kadar yürüdük. "Denizler Gibi İleri Atılalım Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Ekmeğin Olacak", "Dışa Dışa Serhıldan Bi-ji Azadiya Kürdistan" sloganlarımızı haykırdık.

Kadıköy Meydanı'na geldiğimizde otobüs durağının üzerine çıktık. Deniz pankartı ve Küba bayrağını açtık. Olaysız geçen mitingin ardından Okmeydanı'na yönelidik. Ve geceyi Fatma Girik Parkı'nda diğer yapılarla

birlikte geçirdik. Yaklaşık 350 kişi geceyi orda geçirdi.

Parkin girişine kamp kurduk. "Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım" pankartımızı parkın girişine herkesin görebileceği şekilde astık. Yamındaki direklerin üzerine Deniz Gezmiş yoldaşın resminin olduğu kızıl bayraklarımızı astık. Yabancı basınla röportaj yaptık. Sabah saat 06:00'da herkes ayakta idi. Saat 08:00'da kortejimizi oluşturduk ve diğer yapılarla beraber Mecidiyeköy'e doğru ilerledik. Ancak Perpa'da çevik kuvvet engeliyle karşılaştık. Çevik kuvvet geçmemize izin vermedi. Ancak kitle geçmekte kararlıydı. Sayısı yaklaşık 5000'i bulan polise karşı bizimde içinde bulunduğumuz 300 kişilik kitle çatıştık. Çatışma saat 08:30'dan 12:30'a kadar devam etti.

Çatışmadan sonra yaralanan, sakatlanan yoldaşlarımız vardı. Ancak buna rağmen saat 16:30 sıralarında Taksim'de eylem yapıldı. Yaklaşık 45 kişilik bir gruptu. "Mücadele Birliği" pankartı açıldı. Basın açıklaması yapılırken çevik kuvvet müdahale etti. 9 kişi gözaltına alındı.

29 Haziran'da saat 17:00 sıralarında 22 kişilik bir grup Flash TV'de basın açıklaması yapmaya gitti. Basın açıklaması okundu ve "Mücadele Birliği" pankartı açıldı. Basın açıklamasından sonra polis geldi ve müdahale etmeye başladı. Ancak polis geç kaldı! Çünkü yoldaşlarımız çoktan eylemi bitirip dağılmaya başlamışlardı. En son dışarı çıkan yoldaşlardan biri, polisin cop darbeleri sonucunda ağır bir şekilde yaralandı. Yaralıya müdahale sırasında da işkence devam etti. Ambulans beklenilmedi ve apar topar polis otosuyla Taksim İlyaydım Hastanesi'ne götürüldü. Basının ilgisi çok yoğundu. Eylem amacına ulaştı.

Okurdan... 6

Sapan attığım için en ön saftaydım. Gaz bombaları atılınca kitle aşağıya doğru kaçtı ve biz de petrol ofisine girdik. Arka tarafta çatışırken yoldaşlardan biri yaralandı. Onu üst geçitten karşıya geçirdim ve daha sonra oradan ana yolu kapatan barikalara geçtim. Molotof kokteyliyle panzeri yaktım. Daha sonra başka bir barikatta yaklaşık 1.5 saat orada kaldım ve orada çatıştım.

Okurdan... 7

Okmeydanı; daha evvelde eleştiriler vardı diğer siyasetlerde, "sekte davranıyorsunuz sanki yarın devrim olacak" diyorlar. Ama bir kez daha görüldü ki kendi eylemini örgütlemek... kendi koşullarına göre şekillenmek önemli. Diğer çevreler bize; "gerekirse sabaha kadar çatışırız" diyorlardı; ve bunun gibi bir çok şey. Mücadele Birliği'nin orada olması diğer çevreler için itici bir güç oldu. Gerek barikalarda, gerekse de inisiyatif açısından onlardan daha ileriydik. Eylem alanında diğer siyasetlerin kendi içlerinde yaşadıkları; belirsizlik, kendi içlerinde inisiyatifsizlik, itaatsizlik çok dikkatimi çekti.

(Yazı kutu içine alınacak) 27'si akşamı Fatma Girik Parkı'nda bulunan siyasi yapı temsilcileriyle ortak bir toplantı yapıldı. Mücadele Birliği Platformu temsilcisi bu toplantıda "dananın kuyruğunun Okmeydanı'nda kopacağını, hazırlıkların buna göre yapılması gerektiğini" söyledi. Diğer siyasi yapılar, her ne kadar hazırlıklı gelmişlerse de çatışmayı en son aşama olarak düşünmüyorlardı. Ortalama Sol'un gösteriş hastalığı burada da kendini hissettiriyordu. Bir yanda sapanlar, sopalar, baretler vb. bir tarafta barışçıl bir mitinge gidiyormuş gibi bir ruh hali. Bir yanda iddialı sloganlar bir yanda devletin NATO vadisine doğru yapılacak bir yürüyüşe izin vere-

ceğini sanan bir aymazlık örneği. Bir yanda sapanlarla talim yapılırken bir yanda oluşturulan kolluk güçleriyle “diyalog komiteleri”...

27’si akşamı Mecidiyeköy’e Perpa yönünden değil, ara sokaklardan gidilmesi gerektiğini önermemize rağmen kabul edilmedi. “Yasak sarma” mantığındaki ortalama sol, ne olacaksa biran önce olup bitmesini, NATO’ya tepkimizi gösterip dağılmayı düşünüyordu. Kızıl Bayrak’tan arkadaşın “burada askeri bir mantık olduğunu düşünüyoruz” sözü diğerlerinin ruh halini de ele veriyordu aslında. Kızıl Bayrak’çılar, askeri hazırlıktan dahi rahatsızlık duyuyorlardı. Açık ki, orada askeri olmayan mantık çatışmamaktı ve hepsinin hayalini süsleyen aslında buydu. Çatışma başlayıncaya kadar da bu kötü iyimserliği korudular; ama ne zaman ki çatışma başladı, o ana kadar askeri bir mantık taşımakla eleştirdikleri Leninistlerin ne kadar haklı olduğunu anladılar.

Leninistlerin Perpa üzerinden değil (çünkü Perpa yolu otoban gibidir ve polisle çatışmak için hiç ama hiç uygun değildir. 1 Mayıs’ı Abide-i Hürriyet’te kutlayan ortalama sol bunu iyi bilir), ama başka bir yerden (bu yer toplantıda somut olarak önerilmiştir) Mecidiyeköy’e hatta NATO vadisinin girişi olan Osmanbey’e girme önerileri “orasi da tutulur” düşüncesiyle reddedildi. Halbuki Leninistler olarak bir gün önce akşamdan bölgede yaptığımız keşif sonucu, uygun ara sokaklar bulmuştuk ve kitleyi buralardan geçirip NATO vadisine sokabilirdik. Olmazsa kitleyi burada küçük gruplara ayırıp o şekilde sızma yapabiliirdik. 28’i sabahı çıkardığımız öncü keşif birliği, keşif yapıp döndükten sonra, Perpa önünün asker ve polis (robocop) tarafından kesildiğini bildirdi. Asker ve polis hazırlıklı gelmişlerdi. Bu haber üzerine Mücadele Birliği Platformu temsilcisi yeni bir toplantı önerdi ve yapılan toplantıda yürüyüş güzergahının mutlaka değiştirilmesi gerektiğini vurguladı. Aksi taktirde bunun “bile bile lades” olacağını belirtti. Buna rağmen diğer siyasi yapılar Perpa güzergahını kendi kitlelerine duyurduklarını vb. söyleyerek güzergah değişikliği önerisini reddettiler. Eğer 28’i sabahı askeri bir taktikle güzergah yönü değiştirilseydi Okmeydanı savaşı bir gün değil, günlerce sürerdi. Düşmanı moral vb. açıdan dağıtabilir, NATO Zirvesi’ni engelleyebilirdik.

Taksim eyleminde polis bizleri gözaltına almaktan çok dağıtmak için uğraştı. Bizim eylemimiz ardından diğer siyasetlerin Taksim’de yaptık-

ları eylemin de önünü açtı-ğ-

mızı söylemek abartı olmaz.

İkiteli; nitelik açısından kusursuzdu. Bazi ufak tefek sorunlar olsa da propaganda açısından çok iyiydi. Halk bizlere çok destek oldu.

Okurdan... 8

09:00’da polis gaz bombalarıyla saldırmaya başladı. Biz Mücadele Birliği okurları çatışmanın en önünde polisle çatışmaya başladık. Ben de ilk olarak sapanla saldırdım polise. Daha sonra molotof kokteyli ile saldırmaya başladım. İlk molotofu benzinliğin sağ tarafına attığımda polis panik olup korkuyla gaz bombalarına ağırlık verdi. Sol tarafta polisler ara sokağa giriyordu. Molotofu sol tarafa attım. Gözlük gözümü korumadığından gözüm gazdan etkilendi. Ben de petrolün oradan çıkıp, elimde molotof, polis ilk saldırdığı yere doğru koşmaya başladım. Elimdeki molotofu orda duran polis amirlerinin üstüne doğru attım. Geri döndüğümde yolda iki yaralı vardı. Onları kurtarmaya başladım. Birini karşı tarafa götürdüm. Diğerini de karşıya taşıdım. İki arkadaş daha yanıma geldi. Yoldan geçen bir arabayı durdurup yaralı arkadaşları bindirdik. Ben karşıya geçtim, polis amiri beni gösterip “yakalayın şunu” dedi. Polisin biri copla yüzüme vurdu. Yerde duran bir sopayı alıp polisi orada dövmeye başladım. Diğer polislerde bana saldırmaya başladılar. Oradan geri çekilip geri döndüğümde iki polis bir bayana saldııyorlardı. Ben de polislerle müdahale ederek bayan arkadaşın polislerin ellerinden kurtulmasına yardım ettim. Bunun üzerine polisler beni kovalamaya başladılar. Ben de otobanın üstüne çıktım. Yoldan geçen bir bayan beni arabasına alıp oradan uzaklaştırdı. Beni evine götürüp banyo yapıp yemek yememi sağladı. Oradan ayrılmak istediğimde beni arabasıyla durağa götürüp belediye otobüsüne bindirdi. Ben de Okmeydanı’na gittim. Gittiğimde eylem bitmişti.

Okurdan... 9

Kadıköy Meydanı’nda gerçekleşen ilk eylem sonrasında biz Mücadele Birliği ve devrimci çevreler olarak Fatma Girik parkında sabahladık ve sabah saat 08:30’da Okmeydanı’na doğru yürümeye başladık. Yürüyüş kolunun en önünde biz vardık. Polis benzin istasyonunun yanında yolumuzu kesti. Üzerimize gaz bombası atıp bizleri dağıtmaya çalıştı. Biz de benzin istasyonunun arkasında barikat kurup çatışmaya başladık. Ve bulunduğumuz bölgenin tam olarak güvenliğini sağlamak için biz Mücadele Birliği okurları olarak alt yolu kapattık. Ve beş dakika sonra polis alt yoldan gelmeye başladı. Bir arkadaşımız çatışan kitleye sürekli olarak karşı bölgeye geçilmesi gerektiğini ve burada sağlam bir şekilde çatışamayacağını söyledi. Attığımız taşlarla polisler kaçışmaya başladılar. Benzin istasyonunun arkasındaki çatışma yaklaşık 1 saat sürdü ve barikatın yıkılmasıyla buradan uzaklaşıp alt yola geçtik. Ve buradan karşı yolun üzerindeki bölgeye barikat kurarak çıktık. Bu tarafta daha büyük bir çatışma vardı ve buradaki çatışma 50 dakikadan fazla sürdü. Ve polisler takviye kuvvetleri gelene kadar burada kaldık. Barikatımız dağılınca ilk çıktığımız parka doğru ilerledik ve burada Mücadele Birliği okurları olarak barikatlarımızı kurduk ve gelmiş olduğumuz alt yoldan dağıldık. Yaklaşık 3-4 saat sonra 25-30 kişi Mücadele Birliği okurları olarak Taksim’e çıktık ve basın açıklamamız okunacağı sırada polisin müdahalesiyle karşılaştık; üzerimize biber gazı sı-

PERPA’ya Yürüyen Leninistler

Leninistler İkitelli Barikatlarında

kıp, bizleri dağıtmak istediler orada 9 yoldaşımız gözaltına alındı.

Ertesi gün İkitelli'de tam anlamıyla bir savaş yaşandı. İkitelli halkını sokaklara çağırın ajitasyonlarımız ve polisle taşı sopalı çatışmalarımızla barikatlarımızla polisleri püskürttük ve üzerimize ateş açtılar. Bir arkadaşımızın gömleğini mermi delip geçti. Ama bizim sert tavrımızı görünce polis dağıldı ve eylemimizi bitirdiğimiz noktada bir arkadaşımız barikatın üzerine çıkıp halkların katili NATO'yu dağıtmanın bu şekilde savaşarak gerçekleşeceğini söyledi ve konuşmasını halkımıza sokaklara çıkması çağrısında bulunarak bitirdi. Polisin üzerimize ateş açmasına rağmen bizler polisleri püskürttük ve eylemimize son verdik. Eylemimiz yaklaşık 1 saat sürdü.

Okurdan... 10

İlk saldırının başlamasından itibaren yani gaz bombalarının atılmasından sonra yoğun olarak gaz yedim ve benzinliğe doğru çekildim gazın etkisinin geçmesini sonra kendimi toparlayarak duvardan atladım ve polisle çatışan kitleye karıştım ve barikat kurarak polisle çatışmaya devam ettim. Bu barikat ilk barikatı Karayolları Müdürlüğü'nün önündeydi. Diğer barikat ise bizim karşımdaydı. Polis iki barikatın arasında kaldı ve burada panzere, gaz bombalarına rağmen ESP'lilerle beraber 2.5 saat kadar çatışıldı. Polis hareket edilemez duruma getirildi. Daha sonra arka taraftan sarıldığımızı anlayınca buradaki barikattan geri çekilerek aşağı inen bir yoldaş tekrar barikat kuruldu. Buraya gaz bombalarını atan polisin gaz bombalarından etkilenmesi sonucu polis geri çekildi ve burada karar alınarak çatışarak ve barikatlar kurularak Okmeydanı'na çekilme kararı alındı. Daha sonra aşağı ana caddeden geçilerek Okmeydanı girişine büyük bir barikat kuruldu ve burada polis taşlandı. Burada başka bir grupta buluştuk ve 30 dakika daha bulunduğumuz yerde kalarak, barikatları ateşe verecek Okmeydanı'nın iç taraflarına çekildik. Burada bulunan siyasetlerin eylemi bitirme kararı alması üzerine bizler de kendimiz karar alarak eylemi bitirdik ve ara sokaklara dağıldık.

Okurdan... 11

Nasıl Deniz Olunur?

NATO'nun İstanbul'da zirve yapacağı ve bu zirvenin nasıl bir yol izleyeceği, en önemlisi de BOP planı çerçevesinde TC'ye biçilen rolün belirlenmesi konusunda belirleyici konumda olan iki sınıf; burjuvazi ve proletarya, kendi çıkarlarına uygun olarak aylar öncesinden hummalı bir şekilde çatışmaya başladı.

Dünya proletaryasının bir sıra neferi olarak Türkiye'den Leninistlerin saflarında bilincim ve cesaretimle yer aldım. Aylar öncesinden yapılan bölge çalışmalarının ardından deyim yerindeyse yaptığımız politik propagandaya uygun olarak bizlerde Mücadele Birliği Platformu olarak diğer dergi çevreleriyle birlikte Fatma Girik Parkı'nda geçirdiğimiz gecenin şafağında saat 08:30'da tüm hazırlığımızı yapmış olarak disiplinli bir kortejle, oluşturulan genel kortejin önünde yerlerimizi aldık.

En önde onar kişilik oluşturulan öncü birliğin hemen arkasında "Lütfü Kırdar"ı Basıp Dağıtmaya" şiarıyla belirlenen güzergahta yola koyulduk. Perpa'ya varmadan Darülaceze'de sermayenin uşaklarıyla, polis barikatıyla karşılandık. Bu beklediğimiz bir durumdu. Okmeydanı'na çatışmayı göze alıp gelmiştik. Tam bu noktada Filistin'i, Kürdistan'ı andıran sokak çatışması başlamış oldu. Düşman sınıfın yoğun ola-

rak kullandığı yangın söndürme cihazını andıran tüplerle sıkılan gaz ve atılan gaz bombaları altında hemen aramızda bıraktığımız benzin istasyonunda ara sokaklara molotof ve taş atarak girdik. Burada ilk barikatımızı kurarak düşmanı durdurduk. Yoğun gaz bombalarına rağmen barikatı terk etmedik. Hemen, bir sonraki çekileceğimiz sokağın başına bir grupla araçları yola çekerek hazırlıklara devam edildi. Anahtarı üzerinde olan bir kamyonu fazla enerji tüketmeden istediğimiz gibi yerleştirdik. Bu esnada hemen altta olan Piyalepaşa Bulvarı'nda düşmanın kuşatma girişimini püskürtmeye çalışan yoldaş ve siper yoldaşlara desteğe gittik. Burada it sürülerini engellemeyi ve geçici de olsa püskürtmeyi başardık. Ve hep birlikte çatışarak tekrar kurulan barikatlara çıktık. Bir saat, belki de daha fazla bir süre sonra düşman güçlerinin yoğunlaşması ve çembere almalarına karşı hep birlikte Piyalepaşa Bulvarı'nın karşısına geçip, çatışma ve kovalamaca sonrasında Feriköy Mezarlığı'nın tam karşısında barikat kurmaya başladık. Bir grup siper yoldaşıyla birlikte düşmanın hızını kesmek için sapan ve Filistin sapanlarını yoğun olarak taş, msket ve msket büyüklüğündeki kesik demirleri tepelerine yağdırdık. Biz Leninistler olarak, son barikat olan dördüncü barikatı kurduk. Devrimciler olarak orada bulunan malzemelere el koyarak kullandık. Bu barikatta dikkatimi çeken durumu sizlerle paylaşmak istiyorum.

Biz Leninistler olarak barikatın en önünde, taş ve sapanlarla tüm enerjimizle, polisle çatışırken, diğer siyasetlerden bazıları çatışmalara destek olmak ve barikatı daha uzun süre korumak yerine, kendilerini öne çıkararak sloganlar atıp, barikatta sadece kendileri varmış gibi izlenim uyandırmaya çalışıyorlardı. Kanımca bu devrimci ahlaka uygun olmasa gerek. Barikat, stratejik bir noktada bulunmasından dolayı düşmanı en çok zorlayan yerdi. Halktan insanların limon, su vb. yardımı bulunması bizlerin coşkusuna coşku, gücümüze güç katıyordu. Bulduğumuz bu barikatta bulunan ve başka bir yapıdan olan arkadaşlar, karar aldıkları için barikatı bırakmaları gerektiğini söylediler ve gittiler. Biz Leninistler tek başımıza barikatta kalmayı olabildiğince zorladık. Ve bölgeden en son biz Leninistler ayrıldık.

Hem çatışıyor hem de sloganlarımızı gür bir şekilde haykırıyorduk. Biz Leninistler, Okmeydanı'ndaki tavrımızla Denizlerin yolunda olduğumuzu bir kez daha gösterdik. Denizler böyle olunur.

Okurdan... 12

Taksim: Akşama doğru saat 16-17 sularında Okmeydanı'nda ara verdiğimiz eylemimizin devamını burada devam ettirdik. Mücadele Birliği Platformu adı altında yaklaşık 60-70 kişi Taksim'i geniş güvenlik önlemlerine rağmen yine biz Leninistler zaptettik. Ancak polisin yoğun gaz bombaları demir coplarına yumruk ve sloganlarımızla karşılık verdik. Eylemi sonlandırmak isteyen polis, çoğu arkadaşımızı gözaltına aldı. Ancak buradan dağılan Leninistler yine bir araya geldi.

Ve ertesi gün, yani 29 Haziran'da yeni bir eylem kararı alındı. Bu eylem, demokratik hak talebimizi de ön plana çıkartarak Flaş TV'de bir basın açıklaması yapmak oldu. Basın açıklamamızı sloganlar eşliğinde, Flaş TV binasının ikinci katına asılan "Mücadele Birliği" pankartımızla devam ettirdik. Bu sırada basın ve polisin gelmesiyle amacımıza ulaştığımız eylemi, binayı terk ederek sonlandırmayı bekliyorduk. Ama arkada kalan bir

İkitelli Barikatlarından...

yoldaşımızla polis arasında bir arbede yaşanmıştır. Polis, elindeki demir copla yoldaşın kafasına defalarca kez vurmuş ve yere düşürmüştür. Kafasına aldığı ciddi darbeler sonucu bayılan yoldaş, bu durumuna rağmen "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganını atarak zafer işareti yapmıştır. Panığe kapılan sivil polisler, yaralanan yoldaşı zor kullanarak Taksim İlkyardım Hastanesine bırakıp kaçtılar.

İkitelli: Flaş TV'deki eylemimizi akşam saat 21:30 sıralarında İkitelli'de devam ettirmeye başladık. İkitelli'de parkta toplanmaya hazırlanırken polisin yoğun takipleri üzerine biz önceden karar verdiğimiz İkitelli Parkı'nda toplandık. Orada biz Mücadele Birliği pankartı adı altında hazırlığımızı yaparken polisin ani baskınına uğradık. Yapmak istediğimiz eylemi biraz daha erkene almak zorunda kaldık. Ve hazırlığımızı tamamlayamadan polisin saldırısıyla birlikte biz de hemen barikatımızı kurduk. Ellerimizde taş ve sapanlarla polisin gerçek mermi, akrep ve panzerlerine karşı 15-20 dakika dayandık. Bu sırada üzerimize gelen birkaç faşist polisin kafasını kırdık. Ve artık silahlar konuşuyordu tek taraflı. Bir arkadaşımızın gömleğini delip geçti kurşunlar. Ancak kendi kurşunlarından korkuya kapılıp can derdine düşen polis daha yoğun ateş ederek geri çekildi. Bu arada akrebin yaklaşmasıyla bizi sıkıştırmaya çalışan polisler kendi tuzaklarına kendileri düştüler. Üç araba arasında sıkışan akrebin camlarını kırdık. Ve polis yine ateş etmeye başladı. Ancak bizim taşlarımızdan korkan eli kanlı

cellatlar yaralılarını da sürükleyip geri çekildiler. Bu arada biz barikatta ateş yakıp "İkitelli Faşizme Mezar Olacak", "İkitelli Halkı Barikatlara" slogan ve ajitasyonlarımızla, İkitelli halkına Sibel Yoldaşın ölümsüzlüğünü ve İkitelli'nin Irak ya da Filistin'e dönmemesi için savaşmaları gerektiğini anlatarak eylemimizi sonlandırdık. Devrime giden yolda umudumuzu ve onurumuzu barikatlarda taş ve sloganlarımızla koruduk, güçlendirdik.

Okurdan... 13

Okmeydanı barikatlarındaki çatışmalar sonrası Leninistler olarak yeni bir saldırı noktası belirleyerek Taksim Meydanına çıktık. Mücadele Birliği pankartını açtıktan sonra bir yandan bir yoldaşın konuşması bir yandan da sloganlarımızla Taksim Meydanı'nı cınlattık. Şaşkınlıklarını üzerlerinden atan polisler, copları, göz yaşartıcı spreyleyler ve biber gazlarıyla saldırıya geçti. Saldırıya yumruklarımız ve tekmelerimizle karşılık verdik. Eylem sonrasında 9 yoldaş gözaltına alındı. Gözaltında da kararlı ve baş eğmez tutumumuzu devam ettirdik. Hastanede de muayene sonrası çıkışta yaralı olan bir yoldaşımızı bizden sonra güvenlik şubeye götürceklerini söyleyen polis tavrımız karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Yoldaşımızı yanımıza getirmezlerse, gözaltı aracını parçalayacağımızı, camlarını kıracağımızı söyledik. Yoldaşımızı yanımıza getirmek zorunda kaldılar. Bir gün sonra savcılığa çıkarıldık ve oradan serbest bırakıldık. □

YARALILARIN İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI

NATO Zirvesi boyunca tüm baskı ve saldırılara rağmen Gazi Mahallesi, Kadıköy, Okmeydanı, Taksim ve İkitelli'de eylemler düzenleyen Mücadele Birliği Platformu, 2 Temmuz Perşembe günü saat 12.00'da İnsan Hakları Derneği'nde basın açıklaması düzenledi. İnsan Hakları Derneği'ne giren muhabirimizin dışarıda polisler tarafından keyfi bir şekilde resmi çekilmek istendi. Ancak biz Leninistlerin bu konuda gösterdiği militanca tavrimizden dolayı karşı devrimci güçlerin yapmaya çalıştığı şey sonuçsuz kaldı.

İHD İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın açıklamasında, NATO Zirvesi boyunca polisin biber gazlı ve coplu saldırıları protesto edildi. Açıklamada, eylemlerde çok sayıda kişinin biber gazı, cop ve plastik mermilerle yaralandığı belirtildi. Basın açıklamasına katılan Berna Barmanbek ise 29 Haziran Salı günü Flash TV binası önünde başına aldığı cop darbeleri nedeniyle ciddi şekilde yaralandığını, olayın görüntülerinin TV'lerde de yayınlandığını söyledi. Aldığı darbeler sonucu yaşamını yitirdiği sanılan Barmanbek olayı şöyle anlattı: "29 Haziran'da Flash TV binasına girerek burada basın açıklaması yaptık. Açıklama öncesinde TV yetkililerinden izin aldık ve hiçbir şeye zarar vermeyeceğimizi belirttik. Açıklamayı tamamladıktan sonra bina çıkışında polis bizi durdurdu. Bu arada bir çevik kuvvet amiri beni kolumdan tuttu ve çelik copla kafama vurmaya başladı. Bina girişindeki merdivenlere yığıldım. Polis amirini Flash TV çalışanları durdurdu. Diğer basın mensupları ambulans çağırışlar, ancak polisler beni apar topar bir ekip arabasına bindirdiler. Arabada beni tehdit ettiler" diye konuştu.

"Çizmişiz rotamızı

Dostların alkışlarıyla değil

Gıcirtısıyla düşmanın dişlerinin"

Nazım HİKMET

BİLDİRİ, BROŞÜR, KUŞLAMA, AFİŞ VB. İLE HAZIRLANDIĞIMIZ, BİR ÇOK SEMTTE PANKARTLAR ASTIĞIMIZ TÜM SÜREÇ BOYUNCA, LENİNİSTLER OLARAK TIPKI DENİZLER GİBİ BÜYÜK BİR COŞKUYA, KARARLILIĞA, CESARETE VE İNİŞİYATİFE SAHİPTİK. DOSTLARIMIZ NEZDİNDE SAYGINLIĞIMIZ ARTTI. DÜŞMANLARIMIZ NEZDİNDE KARŞISINDA SAVAŞTIKLARI SINIFIN KORKUSUZ TEMSİLCİLERİ OLDUĞUMUZ BİR KEZ DAHA GÖRÜLDÜ.

HERKES, LENİNİSTLERİN, DENİZLERİN YENİLMEZ YOLDAŞLARI OLDUĞUNU BU SÜREÇTE YAKINDAN GÖRDÜ. BİZLERSE ÖRGÜTLÜ BİR GÜÇ OLARAK NELER YAPABİLECEĞİMİZİ GÖRDÜK. ŞİMDİ SIRA BİR GÜÇ ÖRGÜTÜ OLMADA. HER LENİNİST SIÇRAMANIN EŞİĞİNDE OLDUĞUMUZU BİLMELİDİR.